

The book is owned by ฤๅ NoName

Typed to Word Document by ฤๅ NoName

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

สำนักพิมพ์ บรรณาการ

สามเกลอ พล, นิกร, กิมหงวน ชุด “วัยรุ่น”

“ยวนยาเหล”

ป. อินทรปาลิต

งานมงคลสมรสระหว่าง นายไต้ฟัด แซ่มา กับนางสาวนัยนา เสาวภาค เป็นงานที่ใหญ่โตหรูหราอย่างที่สุด เจ้าบ่าวเป็นเศรษฐีใหญ่กว้างขวางในวงการค้าในวงสังคม เจ้าสาวเป็นนางงามที่เข้ารอบชนะเลิศวันประกวดนางสาวไทย และเป็นดาวสังคมชื่อดังคนหนึ่ง

เจ้าบ่าวยังมีอายุ 56 ขวบ ส่วนเจ้าสาวเพิ่ง 17 ขวบเท่านั้น แต่ความอ่อนแก่ของอายุ ไม่สำคัญที่เจ้าบ่าวเงินหนา “ล้ำชา” เอากรที่เดียว เพียงแต่แหวนหมั้นที่เขาหมั้นเจ้าสาว ราคาของหมั้นก็ 150,000 บาทแล้ว

พล, นิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก และท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ได้รับเชิญมาในงานนี้ด้วย ในฐานะที่เป็นแขกของเจ้าบ่าว ทั้ง 4 ต่างนำของขวัญอันมีค่ามาให้เจ้าบ่าวสาวด้วยไมตรีจิต เจ้าคุณปัจฉิม ๗ ให้พัดลมตั้งอย่างดี 1 อัน พล พัทธการณ ให้เครื่องสำอางแม่เหล็กเตอร์ 1 ชุด ดร.ดิเรกให้วิทยุ 8 หลอดเล่นงานเสียงได้ 1 เครื่อง นิกรให้ตู้เย็น 1 ตู้ และโปซ 1 กล้อง สำหรับเจ้าบ่าว อาเสี่ยกิมหงวนให้หีบบุหรีทองคำลงยาฝังเพชรลูก 2 เม็ด ราคาเกือบ 30,000 บาท ที่กิมหงวนให้ของขวัญอันมีค่ามากมายเช่นนี้ ก็เพราะว่านายไต้ฟัดเคยช่วยเหลือในด้านกิจการค้าให้กิมหงวนได้มีผลกำไรในการกักตุนยางรถยนต์ เมื่อต้นสงครามเกาหลีเป็นเงินหลายแสนบาท นอกจากนี้เจ้าบ่าวยังเป็นเพื่อนรักเพื่อนเกลอของเจ้าตัวกิมเบ๊ เตี้ยบังเกิดเกล้าของอาเสี่ยที่ล่วงลับไปแล้ว กิมหงวนเรียกเจ้าบ่าวว่า “อากู๋”

การแต่งงานของคนมีเงินก็คือ มีคนใหญ่ ๆ โด ๆ มารดน้ำอวยพร และเอาของขวัญมาให้ รถยนต์เก๋งแบบหลังสงครามนับ 100 คันจอดอยู่ที่หน้าบ้านเจ้าบ่าวเป็นแถวยาวเหยียด ตำรวจจราจร 4 คนต้องทำงานอย่างหนัก พิธีรดน้ำพระพุทธรูป และอวยพรเริ่มต้นในเวลา 17.00 น. ตรง โดยคุณจอมปลวกเป็นผู้นำในการรดน้ำพระมหาสังข์ ต่อจากนั้นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ทั้งฝ่ายทหาร และฝ่ายพลเรือน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ่อค้าคหบดีก็ผลัดกันเข้าไปรดน้ำ

ให้พรเจ้าบ่าวเจ้าสาว บรรดาแขกทั้งหลายต่างเศร้าเสียใจไปตามกัน เจ้าสาวกำลังจะถูกขบเผา หล่อนสาว และสวยสดขึ้น ใบหน้าผุดผ่องเต็มไปด้วยเลือดฝาดแห่งความเป็นสาว แต่หล่อนจะต้อง ตกเป็นเมียโคเต่า อย่างไรก็ตาม ตลอดเวลาที่พิธีมงคลสมรสได้ดำเนินอยู่ ทุกคนแลเห็นเจ้าสาวยิ้ม เยิ้มแจ่มใส และแสดงอาการปรีดาหลงใหลเจ้าบ่าวของหล่อนจนออกนอกหน้า ส่วนคางคางแก่นั่ง พับเพียบสงบเสงี่ยมอยู่บนตั่งเคียงคู่กับเจ้าสาวของเขา

4 สหายเป็นเด็กกว่าเจ้าบ่าว จึงไม่ได้เข้ามารดน้ำประสาทร เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คน เดียวเท่านั้น ด้ร่น้ำพระพุทธรมนต์ พอกลับออกมาข้างนอกท่านเจ้าคุณก็เริ่มนิทานคู่สมรส ตาม ธรรมดาของคนทั่วไปในงานสมรส

“ปู่โธ่ หลงสงสารเจ้าสาวเสียแทบแย่” เจ้าคุณพูดกับ 4 สหายเบา ๆ “ถ้าเป็น สมัยก่อน ผู้หญิงคนไหนต้องแต่งงานกับผู้ชายที่มีอายุแก่กว่าสัก 10 ปี หล่อนจะต้องร้องไห้เป็น วรรคเป็นเวร หรือมากรี๊ดต๊อดสนใจผูกคอตายก่อนวันแต่งงาน เฮ้อ — หน้าเจ้าสาวรุ่นที่เดียว ยิ้มน้อยยิ้ม ใหญ่นั่งกระแฉะเจ้าบ่าวอย่างยียวน แต่งเครื่องเพชรเสียวราวไปหมด”

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ

“นัยนาแกลคิดถูกรับ ไม่ช้าอาภูก็ตาย ยิ่งพยายามยียวนให้แก่พิลบ่อย ๆ แกลก็ยิ่งตาย เร็ว แล้วทรัพย์สมบัติทั้งหมดก็จะตกเป็นของหล่อน สมัยนี้เป็นยุคปรมาณูครับ ผู้หญิงโง่ ๆ เท่านั้นที่ ยอมแต่งงานกับคนจน ๆ เรื่องอายุแก่อ่อน ไม่สำคัญ ถ้ามีเงินเป็นใช้ได้ อย่างคุณอายุยังจี๋ ลองคิดจะ แต่งงานซีครับ สาวอายุ 16 กว่า ๆ 15 หย่อน ๆ ก็ยังได้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ไม่ไหวโว้ย อายุสี่สิบขวบคาฟ้าดิน เด็กคราวลูกคราวหลานใครจะไปทำได้ลงคอ ดีไม่ดีถูกมันยั่ววนออบเซาหน้าหน้าเข้า เราก็ขาดใจตายเท่านั้น เด็กสาวสมัยนี้ยั่ววนเก่งชะด้วย”

พลยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ จนกระทั่งคร.ดิเรกกล่าวถามด้วยความแปลกใจ

“ยูกำลังขันอะไรหรือวะ พล”

“หือ กันขันเรื่องของมนุษย์ผู้ชายแก่ ๆ มักพอใจเด็กสาว ส่วนผู้หญิงแก่ ๆ ก็พอใจ เด็กหนุ่ม เพราะว่ามันแคล่วคล่องว่องไวไม่เนิบนาบ”

“แล้วแกลล่ะ”

พลว่า “กันชอบผู้หญิงที่มีอายุโวย ขนาด 35 ถึง 40 ปี รู้สึกว่ามีความหวานชื่น ดึกว่าสาว ๆ มาก แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงที่ปล่อยตัวให้แก่ไปตามวัยนะ ผู้หญิงในวัยนี้ มองดู ให้ซึ่งเถื่อนน่ารักมาก สาว ๆ ทำไม่ไม่ได้เลย”

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้น

“ไม่ได้ความ ผู้หญิงนะถ้าลงอายุเกิน 22 ขวบไปแล้วเจ็บบ่อโละ มันฟ้าม ๆ จืดชืด เหมือนกินข้าวเย็น”

นิกรนั่งสัปหงก ได้ยินคำว่ากินก็ลืมตาโพล่ง

“ลงมือกันแล้วรี วิเศษเลย กำลังหิวเชียว”

3 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างพากันมองดูนายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว

“อะไร อ้ายกร” ดร.ดิเรกพุดยานกาง

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ใครบอกว่าลงมือกินข้าวล่ะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สิ้นสิริชะง่า ๆ

“โธ — อ้ายเวรเอ๊ย นั่งสัปหงกอยู่ได้ เขาคูยกันเรื่องอื่นไว้ ไม่ใช่เรื่องกิน แหกคา
คูชิ แหกเขายังรดน้ำไม่เสร็จ อีก 1 ชั่วโมงถึงจะกิน”

นิกรถอนหายใจหนัก ๆ กลับตานั้นสัปหงกต่อไป ดร.ดิเรกมองดูท่านผู้มีเกียรติ
ทั้งหลายที่ผลัดเปลี่ยนหน้ากันเดินขึ้นไปบนตึกเพื่อรดน้ำพุทธรณ์ และอวยพร แล้วเขาก็กล่าวกับ
เพื่อนเกลอของเขา

“การแต่งงานในเมืองไทยเรา ถึงแม้จะจัดทำให้ดีที่สุดในขณะนี้ ถ้าเปรียบเทียบกับพิธี
แต่งงานในประเทศอินเดียแล้วก็แตกต่างกันราวฟ้ากับดิน ง่า — กันเคยไปในงานของเจ้าชายสุระ
มหานทีศรียศแห่งแคว้นปัญจาป เจ้าชายองค์นี้เป็นราชโอรสองค์ใหญ่ของท่านมหाराชารามซิงค์
อวตาล ซึ่งพระองค์เป็นมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยยิ่งกว่าเฮนรี ฟอร์ด พิธีเสกสมรสของเจ้าชายองค์นี้ ท่าน
มหाराชาได้ทรงใช้จ่ายเงินถึง 25 ล้านบาท เจ้าบ่าวสวมเสื้อที่ประดับด้วยไข่มุกทั้งตัว เจ้าสาวแต่ง
เพชรรวมทั้งตัวถึง 1,500 กะรัต ถ้วยชามเลี้ยงแขกแม้กระทั่งช้อนส้อมทำด้วยทองคำ ของขวัญ
ตะลันราคาไม่ต่ำกว่าหมื่นรูปี เป็นงานแต่งงานที่ใหญ่ที่สุดในโลก ขบวนแห่เจ้าสาวยาวถึง 12
ไมล์ เจ้าสาวคลุมหน้าขึ้นกระจอกเทศ มีคนไปชมขบวนแห่ถึงล้านคน ล้วนแต่มาจากแคว้นแดน
ไกลทั้งนั้น บริษัทภาพยนตร์ในฮอลลีวู้ดได้ส่งช่างภาพไปถ่ายหนังไว้”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“พอแล้วโว้ย อย่าเล่าเลย กันเบื่อเรื่องมหाराชาของแกเต็มทนแล้ว ว่าแต่เรากลับไป
บ้านกันเสียทีหรือ อย่าอยู่กินข้าวกับเขาเลยนะ”

นิกรยิ้มตาขึ้นทันที เขามองดูนายพัชราภรณ์อย่างเคือง ๆ

“กลับยังงัยกันวะ พวกเราเจ้าบ่าวเจ้าสาวเขาเชิญรับประทานอาหารค่ำกับเขา ถ้าเรา
ไปเสียก่อนก็เท่ากับว่าเราดูถูกเขาไม่ให้เกียรติเขา เรื่องกินถ้าเขาเชิญเรากินแล้ว เราก็ต้องกิน แล้วกัน
โว้ย พูดเป็นบ้าไปได้”

เป็นอันว่า 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อยู่รอรับประทานเลี้ยงอาหารเย็น
ตามที่เจ้าบ่าว และเจ้าสาวเชิญไว้

คำวันนั้น

การเลี้ยงโต๊ะจีนได้เป็นไปอย่างสนุกสนาน และอิมหมีพืมัน แยกชายหญิงประมาณ 200 คนล้วนแต่เป็นญาติมิตรของเจ้าบ่าว และเจ้าสาว โต๊ะอาหารตั้งอยู่ในสนามใหญ่หน้าคิกล้อมรอบฟลอร์กลางแจ้ง ซึ่งหลังจากกินอาหารกันแล้ว จะได้มีการลีลาศ และรำวงกัน

นิกรล่อเสี้ยเต็มคราบจนกระทั่งต้องขยายหัวเข็มขัด อาหารจีนที่เจ้าภาพเลี้ยงแขก ล้วนแต่เป็นอาหารชั้นดีทั้งสิ้น และเหล้าก็เป็นวิสกี้ต่างประเทศ หลังจากอิมหน้าสำราญแล้วก็มีการกล่าวคำอวยพรตามธรรมเนียม เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวลุกขึ้นกล่าวขอบคุณ และให้พรแขกเช่นเดียวกัน นัยน์ตาของนายไล่ฟัดมีความสุขอย่างที่สุด หล่อนอยู่ในเสื่อกระโปรงราตรี ชุดสีกุหลาบ นัยน์ตาแววโรจน์เป็นประกายแจ่มใส

และเจ้าบ่าวก็ลุกขึ้นกล่าวสรุปความ

“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย บัดนี้การรับประทานอาหารค่ำของเราได้สิ้นสุดลงแล้ว ข้าพเจ้าขอเชิญชวนท่านที่เคารพหาความสุขจากการลีลาศ เพื่อเป็นเกียรติแก่ข้าพเจ้า และเจ้าสาวน้อย ๆ ของข้าพเจ้า ณ โอกาสนี้ ข้าพเจ้าขอเชิญท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ และคุณหญิงฉวยเปิดฟลอร์เดินรำ”

เสียงตบมือดังขึ้นอย่างสนั่นหวั่นไหว คนตรีเริ่มเพลงในจังหวะวอลซ์ เจ้าคุณปัจฉิม ๑ รู้สึกกระดากอายจนหัวล้านของท่านแดงระเรื่อผิปกติ พลกระซิบบอกท่าน

“เชิญซีครับ คุณอา ไปโค้งให้คุณหญิงฉวยท่านหน่อยซีครับ”

“วา — ไม่ได้เดินมาหลายปีแล้ว ยายคุณหญิงฉวยแกก็อ้วนเหมือนอึ่งอ่าง มันจะเดินกันยังไหว” เจ้าคุณบ่นพึมพำ ลุกขึ้นเดินไปที่โต๊ะสุภาพสตรีกลุ่มหนึ่ง หยุดยื่นเบื่องหน้าสุภาพสตรีผู้สูงอายุแต่ไม่ยอมแก่ แล้วเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ก็ก้มศีรษะให้คุณหญิงฉวย

“เจ้าคุณต้องช่วยพาดิฉันนะคะ” คุณหญิงฉวยพูดเสียงอ่อนหวาน ทำนัยน์ตาดูหยาดเยิ้มอย่างทำทนาย

“ง่า — ผม — แะะ ๆ ผมก็ไม่ได้ฟัดหรือครับคุณหญิงเชิญซีครับ”

เสียงตบมือดังขึ้นอีกครั้งหนึ่งเมื่อเจ้าคุณปัจฉิม ๑ กับคุณหญิงฉวย ดาแอกแห่งสังคมพากันออกไปลีลาศ นิกรมองดูพ่อตาของเขาอย่างปลงอนิจจัง

“เฮ้อ ลวดลายแนไปเลย มองคุคล้าย ๆ อึ่งอ่างเล่นกระโดดเชือก ย็อกเย็ก ๆ ๆ ยายคุณหญิงนั่นก็พุ่งขึ้น หน้าอกตะละข้างยังกะลูกฟัก ประเดี๋ยวได้หกล้มตายท่า”

ดร.ดิเรกจู๋ปากคุณนิกร

“อย่าพูดดังไปน้า คนอื่นเขาได้ยินเข้าไม่ดี”

นิกรกลับส่งเสียงเอ็ดตะโรดังขึ้นกว่าเก่า

“ได้ยินก็ช่างประไรวะ กันพูดความจริงนี้หว่า สังคมคือการซุบซิบนินทาว่าร้าย เมื่อเราเข้ามาในสังคม ก็ต้องหาเรื่องนินทาคนอื่นตามธรรมเนียม”

ดร.ดิเรกหัวเราะ

“ก็ถ้าเพื่อใครเขานินทาแกบ้าง”

“อ้อ เขิญ คนอย่างกันหน้าด้านเหมือนสะพานช้างโรงสี ต่อให้ใครนินทากันจนปากแตกกันก็ไม่วิตก เฮ้ย — คุณยาคูณหญิงแรงทั้งชีวิตะ อู๋ — ยี่มน้อยยี่มใหญ่ จอเลาะคุณพ่อใหญ่ อู๋ ๆ ๆ ๆ ชบหน้าลงกับไหล่คุณพ่อ แก่จะเข้าโลงแล้วยังจะทำกระดิก ๆ ๆ ๆ”

พลยกมือผลักหน้านิกรเบา ๆ

“เฮ้ย มีตาคูมีหูฟังไว้อย่ หยุคเห่าเสียวทีเถอะ รำคาญเต็มทนแล้ว”

การลีลาศเปิดฟลอร์ได้สิ้นสุดลงท่ามกลางเสียงตบมือดังกึกก้องไปทั่วบริเวณบ้าน งาน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พาคูณหญิงจลวยออกมาจากฟลอร์ แล้วท่านก็กลับมาที่โต๊ะ 4 สหายด้วย ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“เป็นไง ลวดลายของอาเป็นยังไงบ้าง?” ท่านถามเสี่ยหงวน

อาเสี่ยอมยิ้ม

“แนไปเลยครับ มองดูคล้าย ๆ จิงโจ้โย้สำเภา”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ค้อนควับ หยุคยิ้มทันที

“ทะเลิ่ง

เสียงดนตรีลีลาศบรรเลงขึ้นอีกในเพลงใหม่จังหวะควิกสะเต็ป หนุ่มสาวต่างจับคู่ ออกลีลาศกันอย่างสนุกสนาน เจ้าสาวเดินรำกับท่านชายผู้มีเกียรติพระองค์หนึ่ง เจ้าปาวเที่ยวเขิญแขกของเขาให้ออกเดินรำ

นายไล่ฟัดพาร่างอันสูงใหญ่ปานยักษ์วัดแจ้งเดินยิ้มกริ่มเข้ามาที่โต๊ะ 4 สหาย ของเขาหงอกหมดแล้ว สังขารบอกความชราภาพ แต่เนื่องจากเขาเป็นคนร่างใหญ่จึงดูไม่แก่จนเกินไปนัก ประกอบทั้งความมั่งมีของเขาทำให้จิตใจของเขาเป็นสุขอยู่เสมอ

เขาปราศเข้ามาทักตัวลงกอดนิกรแล้วกระซิบข้างหู

“คุณรู้ไหมครับว่า ของขวัญของคุณมีค่าที่สุดสำหรับผม คริมใส่ผมยาร์ดเลย 1 กระปุก และอ้ายพันนั้นอีก 1 กล่องที่คุณใส่ไว้ในตู้เย็น คุณลืมเอาไว้หรือคุณมีเจตนาให้ผม”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ผมตั้งใจให้อากู๋ครับ” เขาเรียกนายไล่ฟัดว่าอากู๋เช่นเดียวกับกิมหงวน

นายไล่ฟัดบิบบมือนิกรแน่น

“ขอบคุณ ขอบคุณมากครับ ผมจะไม่ลืมความเอื้อเฟื้ออันเจตนาดีของคุณ และรอบคอบของคุณเลย แอ๊ะ แอ๊ะ เดี่ยวนี้โลกกำลังเป็นสวรรค์ของผม ผมได้พิสูจน์ให้เพื่อนฝูงเห็นแล้วว่า คนแก่อย่างผมสามารถเอาชนะใจสาวเด็ก ๆ ได้ โอ — โลกหนอ โลก ก็นี่ผมจะพาเจ้าสาวน้อย ๆ ของผมออกท่องเที่ยวไปชมวิมานเมืองแมน”

นิกรทำหน้าที่ชอบกล

“ถ้ายังไง ๆ ละก็ อากูต้องนึกถึงสังขารบ้างนะครับ อากูเปรียบเหมือนรถยนต์เก่าคร่ำคร่า ลูกสูบชำรุด ไคณาโมซ์ไฟไฟไม่ใคร่ซ้าท หัวเทียนเต็มไปด้วยขี้เขม่า พวงมาลัยหลวมคร้อคร่ำ แคร็ก ถ้าขับเร็วเกินไปไม่ระมัดระวัง ล้อเกิดหลุด หรือเครื่องตายกลางคัน อากูจะต้องเสียเวลาซ่อมแซมอีกนาน”

นายไล่ฟัดหัวเราะชอบใจ หันมายิ้มกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“เชิญได้ทำอีกสักเพลงซีครับ ขอขอบคุณมากที่ได้ทำกรุณาเปิดฟลอร์ให้เรา”

ท่านเจ้าคุณสันศิริชะ

“ไม่ไหวแล้วคุณไล่ฟัด ผมแก่แล้วครับ ไม่ได้เดินรำมาหลายปีแล้ว ให้เด็ก ๆ เขาสนุกสนานกันเถอะครับ เรานั่งคุยกันดีกว่า คุณทำไมไม่ออกไปเดินล่ะ”

เจ้าบ่าวทรุดตัวลงนั่งข้างเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“ผมกลัวเหนื่อยครับ วันนี้ทั้งวันผมไม่พยายามใช้กำลังเลย” แล้วเขาก็หันมาทาง 4 สหาย “พวกคุณหลานเชิญซีครับ แยกผู้หญิงอีกหลายคนยังอยู่ว่าง ๆ ไม่รู้จะเดินรำกับใคร เสียหงวนนำหน้าหน่อยซีหลานชาย”

อาเสี่ยพยักหน้ากับเพื่อนเกลอของเขา

“เอาไว้วพวกเรา ออกโซว์ลวดลายหน่อยเถอะวะ”

ดร.ดิเรกสันศิริชะ

“กันสมัครนั่งดูดีกว่า”

“อ้าว ทำไมล่ะ ฝรั่งเศสเดินรำไม่เป็นหรือยังงัย” อาเสี่ยสัพยอก

“ชะ ชะ มีหรือวะดอกเตอร์ดิเรกเดินรำไม่เป็น แต่กันไม่ชอบเดินรำในเมืองไทยไว้ว กันชอบเดินในประเทศอังกฤษ”

นิกรอดหัวเราะไม่ได้

“การลีลาศในเมืองไทยมันต่ำเกินไปยังงั้นหรือ”

“โน มันสูงเกินไปต่างหาก ฝรั่งเศสเดินรำเพื่อความสนุกสนาน ใครเดินทำเป็นรู้จักหะเพลงชนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ออกไปเดินได้ เขาลีลาศกันตามสบาย ส่วนคนไทย เดินรำเพื่อโซว์ลวดลายกัน ใครเดินสะเต็ปไม่สวยลวดลายไม่ดีก็ถูกชูปชบนิทา ก็แล้วแกคิดดูซิวะ การเดินรำอย่างคนไทยตัวแข็งมือแข็งเหมือนหุ่นกระบอก เต็มไปด้วยลวดลายแห่งการลีลาศจนกระทั่งพวกฝรั่งเศสเขาขบขัน แกเชื่อว่ามันเป็นความสุขยังงั้นรี ที่หัวหินแกเห็นหรือเปล่า แหม่มกับฝรั่งเศสแต่งชุดอาบนํ้าพากันขึ้นฟลอร์อย่างสนุกสนาน มือไม้ก็เกาะกันไม่ถูก แต่เขาได้รับความสุขตลอดเวลา พวกเราพอเดินเสร็จ ผู้หญิงคู่เต้นมักจะบ่นกระปอดประแปด นายคนนั้นแข็งไปบ้าง ผิดจังหวะบ้าง สำหรับการลีลาศในประเทศไทยกันชอบดูมากกว่าเดิน”

นายไล่ฟัดกล่าวขึ้นทันที

“นี่ทำให้เกียรติแก่ผมเถอะครับ คุณหมอ โนน ลูกสาวผม 3 คน ลูกเมียเก่าของผมนั่งอยู่โต๊ะนั้น เชิญคุณหมอ และพวกคุณหลานออกเดินรำเถาะครับ อย่างนี้ยัง ใจยังงี้เลย”

ดร.ดิเรกอมยิ้ม เขาพยักหน้ากับเพื่อนเกลอของเขา แล้วพากันไปโถงสุภาพสตรีที่นั่งอยู่ตามโต๊ะต่าง ๆ ต่อจากนั้น 4 สหายก็ออกลีลาศกับเขาบ้าง นิกรเดินได้อย่างงู ๆ ปลา ๆ คู่เต้นรำของเขาคือลูกสาวคนโตของนายไล่ฟัด ถูกลีลาศเหี้ยมเท่าเกือบจะหกล้มตั้งหลายครั้ง

เสียงหวนวาดลวดลายได้ดีกว่าเพื่อน ตัวตรงเรียบเหมือนเสาชิงช้า แขนขาแข็ง โปกโบหน้าเคร่งขรึมระวังจิงหะ พลเดินได้ดีพอใช้คู่ของเขาเป็นควาสังคมที่กำลังเลือกหาผู้ชายที่มีเงินคนใดคนหนึ่งเอามาทำฟัว ดร.ดิเรกเดินกับประกายพลุยกัแห่งฟ้าบางกอกอีกคนหนึ่งที่มีอายุ 30 ปีแล้วแต่ยังหาฟัวไม่ได้ การลีลาศเป็นไปอย่างสนุกสนาน พอจบเพลงต่างคนต่างก็ตบมือให้เกียรติยศซึ่งกันและกัน

นายไล่ฟัดกล่าวคำขอโทษเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แล้วเดินเข้าไปในฟลอร์ขึ้นประกาศหน้าไมโครโฟน

“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งเมื่อได้เห็นทุก ๆ ท่านมีความสุขกันทั่วหน้า”

ใครคนหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเจ้าบ่าวตะโกนขึ้น

“อ้ายค่างkawแก้ว”

นายไล่ฟัดหัวเราะ

“แก้วก็แก้วแต่ตัวโวยง่า — ท่านทั้งหลาย อันดับต่อไปนี่ท่านผู้มีเกียรติควรจะลาข้าพเจ้ากลับบ้านได้แล้ว เพราะข้าพเจ้าวังนอนเต็มทน เจ้าสาวของข้าพเจ้าจะได้พักผ่อน”

คราวนี้เสียงโห่ร้องเกรียวกราวก็ดังขึ้นลั่นบ้าน

“ไม่กลับโวย คีนนี้กูจะอยู่จนสว่าง อ้ายโศแก้วโวย ขอเหล่าอีกสักขวดเถาะเว้ย พวกเราต้องการเล่นรำวง อยากอนนักรหรือวะ ถึงอย่างไรก็ไม่พันมือเอ็ง”

เสียงหัวเราะ เสียงฮาป่า เสียงเป่าปาก กระต๊อบเท่าดังลั่น โศแก้วทำหน้าที่ชอบกล เขาพูดไมโครโฟนต่อไป

“ท่านสุภาพบุรุษ และก๊วยทั้งหลาย ซึ่งเป็นเพื่อนของข้าพเจ้า ต่อไปนี้ขอเชิญท่านเล่นรำวงตามแต่อัธยาศัย แต่ไม่ควรจะเล่นให้ดึกมากนัก โปรดสงสารข้าพเจ้าบ้าง เพราะข้าพเจ้าต้องการอยู่กับเจ้าสาวของข้าพเจ้าตามประสาโศแก้วที่อยากกินหม้ออ่อนเต็มพืดแล้ว”

เสียงโห่ร้องดังขึ้นอีก เพื่อนฝูงเจ้าบ่าวต่างฮาป่า และกระเช้านายไล่ฟัดอย่างสนุกสนานด้วยความเป็นกันเอง ทุกคนรู้ว่าเขาพูดเล่นสนุก ๆ ดนตรีลีลาศเริ่มต้นทำเพลงรำวงรุ่นเก่า หญิงสาวนักร้องแห่งวงดนตรี 3 คนลุกขึ้นยืนร้องเพลงเข้าเครื่องขยายเสียง

“ตาแก้วอยากมีเมียสาว

ถือไม้เท้ากั๊กแย้กั๊กยัน
ที่นี้เขามีอะไรกัน
ที่นี้เขามีอะไรกัน
เขาแต่งงานกัน แล้วมีรางวัล”

เจ้าบ่าวเคียดศาลเหลือที่จะกล่าว ส่วนแขกของเขาหัวเราะกันอย่างครื้นเครง นาย
ไล่พิศวงเข้าไปที่วงดนตรี แล้วเอ็ดตะโรทัน

“หยุด ๆ ๆ ๆ เพลงนี้ไม่เอา วัทโซ.....”

เสียงดนตรีหยุดลงทันที นักร้องสาวคนหนึ่งลอยหน้าลอยตาถามเจ้าบ่าว

“เพลงนี้ไม่เพราะหรือคะ”

เจ้าบ่าวขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอด ๆ

“เพราะนะเพราะ แต่ผมไม่ชอบ มันแสงใจผม และคนแก่อื่น ๆ อีกมากเข้าใจไหม
โปรดเปลี่ยนเพลงใหม่ ม่ายผมจะไม่จ่ายเงินค่าป่วยการให้พวกคุณ”

นายวงคือ “สุนทราภรณ์” นักร้องสาวของเขา

“แล้วกัน พวกคุณนี้ทำให้ผมถูกเจ้าภาพเขาตำหนิ มีอย่างรี เจ้าภาพท่านแก่จะ
เข้าโลงอยู่แล้ว เจ้าสาวของท่านกำลังเพิ่งแตกเนื้อสาว ร้องเพลงยังงี้ก็อึดใจเจ้าบ่าวท่านเท่านั้นเอง
เอาใหม่ เปลี่ยนเพลงใหม่”

แม่นักร้องสาวหันมาค้อนควับ

“ก็พี่เอื้อกระซิบกระซาบให้หนูร้องเพลงนี้แล้วยังจะมาคู่อีก”

สุนทราภรณ์ทำคอข่น

“ว่า — แล้วต้องพูดด้วยเธอเฮ้ — สมพงษ์ ขึ้นเพลงใหม่”

ดนตรีลีลาศของ “สุนทราภรณ์” ขึ้นเพลงใหม่ทันที แต่ก็ยังเป็นเพลงเก่าที่ใคร ๆ ได้
ฟังจนเจนหู และนักร้องยังนิยมอยู่เสมอ เหมือนเพลง “บลูคานู๊ป” ของโยฮัน สเตราส์”

“ยวนยาเหล — ยวนยาเล

หัวใจว่าแห่ว

ไม่รู้จะเห่อย่างไร

จะซื้อเปลญวนที่ด้ายหย่อน ๆ

จะเอาน้องนอนไปกวเข้าไกวเย็น

คราวนี้เจ้าบ่าวยิ้มแก้มแทบแตก ล้วงกระเป๋ากางเกงซ้ากลับคืนสี่เทาหีบธนบัตรใบละร้อยบาทใหม่เอี่ยมปึกเบ้อเริ่มออกมาส่งให้นักร้องสาว

“เฮ้! ผมให้คุณเป็นรางวัล แบ่งกัน 3 คนนะครับ”

นักร้องสาวคนที่ยืนกลางยกมือไหว้นายไล่ฟัดแล้วรับธนบัตรมาถือไว้

“เพลงนี้ท่านชอบหรือคะ”

เจ้าบ่าวยิ้มอาย ๆ

“ครับ ชอบมาก แก่เนื้อเพลงเสียหน่อยนะครับ อีตอน จะเอาน้องนอน โปรดแก่ เป็นจะเอาหนูนอนจะเพราะขึ้นอีก”

เสียงเพลง “ขวนยาเหล” ดังลั่นบ้าน หนุ่ม ๆ สาว ๆ ต่างออกไปร่าวกันอย่างสนุกสนาน เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ มองดู 4 สหายแล้วหัวเราะ

“ไอ้โวยพวกเรา นั่งจ้องอยู่ทำไมเล่า ออกไปซื้อผู้หญิงยังอยู่อีกตั้งหลายคน”

พลสันศิริชะ

“ไม่กล้าครับ ผมกับเพื่อนร่าวกันอย่างสงัดไม่มีแบบแผนอะไร พวกนี้เขาทำตามแบบกรรมศิลป์ ๆ ขึ้นออกไปก็อายเขาเปล่า ๆ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ อมยิ้ม

“ไม่เป็นไรน่า ร้ายังไงก็ได้ ร่าวกไม่เหมือนกับลีลาศ แกจะรำแบบควักกะปิกี้ได้ หรือจะรำแบบไหนได้ทั้งนั้น”

กิมหงวนนึกสนุกขึ้นมาทีลุกขึ้นยืน

“เอาโวย กินเหล้าเข้าไปตั้ง ๆ หน้าชกตึกขึ้นมาแล้ว โนน – แม่สาวกลุ่มนั้นมี 4 คนพอดี ไป – พวกเราร่าวกเสร็จแล้วไปเที่ยวบ้านเจ้หน่อม”

“ไซโย” นิกรแหกปากตะโกนขึ้นโดยไม่มีเหตุผล

4 สหายต่างลุกขึ้นพากันเข้าไปโค้งสุภาพสตรีแขกที่มาในงานนี้ แล้วชวนหล่อนเข้าไปในฟลอร์ลีลาศ แต่แล้วบรรดาผู้ที่ร่าวก หรือมองดูอยู่ ก็ยิ้มเยาะ 4 สหายไปตามกัน พล, นิกร, กิมหงวน และนายแพทย์หนุ่มร่ากระโดดกระเดกเพราะขาดความรู้ในนาฏศิลป์ ดูเหมือนนิกรของเราจะค่อยยังชั่วกว่าเพื่อนเพราะอาศัยทำรำของยี่เกเข้าช่วยพอไปกับเขาได้

พลกับเสี่ยหงวนชกเคียดดาลเมื่อสายตาของใครต่อใครพากันมองดูเขาอย่างดูหมิ่นแถมขบขัน นายพัชรภรณ์กล่าวคำขอโทษสุภาพสตรีคู่อำนาจของเขา แล้วพุดกับเพื่อเกลียดด้วยเสียงอันดัง

“ออกโวยพวกเรา ขึ้นรำต่อ ไปประเดี้ยวได้เกิดตะปากกันขึ้น ทำความเดือดร้อนให้เจ้าของงานเปล่า ๆ สังคมนี้มันเต็มไปด้วยการดูถูกเหยียดหยามกันแท้ ๆ เลิกโวย”

เสียงของพลไม่เบาเลย ทำให้การเล่นรำวงต้องหยุดชะงักลงกลางคัน 4 สหายพร้อมใจกันเดินออกมาจากพลอร์ลีลาส ไบหน้าของนายพัชรภรณ์บั้งตึง อาเสี้ยกิมหงวนเดินเข้ามา ยกมือเกาะบ่าพลแล้วกล่าวถาม

“อะไรกันวะพล ทำไมถึงยอมเสียมารยาทออกมาเสี้ยกลางเพลง ทำให้คนอื่นเขาหมดสนุกไปด้วย”

นายพัชรภรณ์หัวเราะ

“เรา 4 คนรำวงกันอย่างส่งเดช คนโน้นคนนี่เขามองพวกเราอย่างเหยียดหยาม บางคนก็หัวเราะเยาะ ก็นึกก็หมดยากที่จะสนุกสนานกับพวกเขา กลับบ้านเถอะวะ พวกเรา”

กิมหงวนกระซอกแว่นตาขอบกระออกทันที

“ไหน คนไหนหัวเราะเยาะ” แล้วอาเสี้ยก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบมีดโกนด้ามสีขาออกมาก “บอกกูอ้ายพล เชื่อดลูกกระเดือกมันเลย”

พลหัวเราะหึ ๆ

“เก็บเสี้ยเถอะอ้ายเสี้ย เดียวคิดตะรางเปล่า ๆ”

“นั่นนะซี” แล้วกิมหงวนก็พับมีดโกนใส่กระเป๋าตามเดิมยกแว่นตาขอบกระขึ้นสวม เดินตามเพื่อนเกลอทั้ง 3 กลับมาที่โต๊ะ

เสียงเพลงรำวงดังขึ้นอีก หนุ่มสาวต่างรำวงกันต่อไป ทุกคนอวดฉลาดในการร่าอย่างนำหมั้นไส้ เข้าบ่าวริบวิ้งเหยา ๆ เข้ามาหา 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เขายกมือจับแขนพลแล้วกล่าวว่า

“ถ้ามีอะไรไม่เป็นที่พอใจละก็ อกรรมเห็นแก่ผมเถิดนะครับ”

พลยิ้มอ่อนโยน

“ไม่มีอะไรหรอกครับอาทู่ พวกผมรำวงกับเขาไม่ใคร่เป็นครับ สมักรเป็นคนดูดีกว่า”

“ถ้ายังงั้นผมจะจัดเหล้า และกับแกล้มมาเพิ่มเติมให้อีก” พูจบนายไล่ฟัดก็เดินไปจากที่นั่น

พลชวนเพื่อน ๆ กลับบ้าน แต่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ไม่เห็นพ้องด้วย

“อ้ายพล อย่าทำอะไรให้มันเสียมารยาทเกินไปเลยวะอ้ายหลานชาย ทนนั่งอยู่ต่อไปอีกสักชั่วโมงแล้วค่อยกลับ แกก็รู้ดีแล้วว่า ในสังคมทุกแห่งมีแต่การดูถูกเหยียดหยามกัน”

ดร.ดิเรกถอนหายใจเสือกใหญ่

“เวรี้เบ็ด ที่อินเดียการรำวงเขาสนุกกว่านี้มาก ใคร ๆ ก็เข้าไปร่าได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงลวดลาย ท่านมหาราชา”

“เฮ้ย” นิกรตวาด “อ้อ — อ้ายเปรตนี้แก่มหาราชาซะจริงเชียว”

ดิเรกหัวเราะ ทำให้ 3 สหาย และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต้องหัวเราะขิ้นบ้าง แล้วเสี้ย

หงวนก็กล่าวกับเพื่อนเกลอของเขาอย่างเป็นการเป็นการ

“เห็นจะต้องจ้างครุมาหัดร่างไว้ยพวกเรา เดียวนี้ไม่ว่างานอะไรจะต้องมีลีลาศกับร่างขึ้นหน้า เพราะเป็นเครื่องช่วยยวนกวนเซ่กซู่ได้อย่างดีที่สุด ถ้าเราไม่หัดร่างให้ถูกแบบแผน เราก็จะต้องขายหน้าเขาเรื่อยไป”

พลเห็นฟ้องด้วย

“จริงไว้ย ทราบใดที่เรายังสังคมอยู่ เราก็ต้องเก่งลีลาศ และร่าง กันหัดแน่ ขอเวลาเดือนเดียวเท่านั้น ำให้เด็ดขาดไปเลย”

“นั่น มันต้องยั้งงั้น” เจ้าคุณปัจจนิก ๑ พุคสนับสนุน “การปรับปรุงตัวของเราให้เข้ากับเขาได้ ย่อมเป็นผลดีแก่ตัวเรา เข้าเมืองตาหลิ่วมันต้องหลิวตาตาม ทุกคนเขากำลังนิยมลีลาศกับร่าง เราก็ต้องนิยมกับเขา อาจะหัดเหมือนกัน”

นิกรหัวเราะ

“ผมว่าคุณพ่อหัดมวยปล้ำดีกว่าครับ รูปร่างคล้าย ๆ กิงกองยังงี้ดีนัก”

“ทะลิ่งอีกแล้วอ้ายนี่”

คนรับใช้ยกถาดใส่ขวดวิสกี้ และกับแก้ม้เดินตรงมาที่โต๊ะ 4 สหาย หยิบข้าวของที่อยู่ในถาดวางบนโต๊ะแล้วกลับไป นิกรรีบเปิดตราขาวรินแจกจ่ายคณะพรรคของเขา ทุกคนนั่งจิบวิสกี้ และดูเขาร่างกัน

เสียงเพลงจากแผ่นเสียงดังขึ้นลั่นบ้าน “พัชรภรณ์” ในท่วงทำนองเพลงร่าง 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ฝึกหัดร่างกันอย่างครั้นเครงภายในเรือนต้นไม้ โดยจ้างสุภาพสตรีในวัยกลางคนร่างสะคราญตาคนหนึ่งมาทำการฝึกสอน หล่อนเป็นนักเรียนเก่าของกรมศิลปากร ร่างได้สวยงามมาก และหน้าตาก็สวย อายุประมาณ 30 เศษ ยังเป็นนางสาว แต่จะเคยมีผัวมาบ้างหรือเปล่า เป็นเรื่องที่หล่อนคนเดียวเท่านั้นที่ทราบดี เพราะคนอื่นไม่มีใครรู้เห็น

แม่ครูสาวชื่อนิตยา ร่างสูงโปร่ง ใบหน้ารูปไข่ มีไฟเม็ดเล็ก ๆ ที่ริมฝีปากบนข้างซ้าย 1 เม็ด ผิวเนื้อขาวผ่อง นัยน์ตาทหวานเอี่ยม ขณะที่อยู่ต่อหน้าเมีย ๆ ของ 4 สหาย นิตยาได้วางตนเคร่งขรึมสมกับที่หล่อนเป็นครู แต่พอลับสายตาแม่สื่อทั้ง 4 หล่อนก็ให้ทำให้ทาง 4 สหายของเรา ทำให้พล, นิกร, กิมหงวน และดร.ดิเรกพอกพอใจแม่ครูสาวของเขายิ่งนัก กิมหงวนจ้างหล่อนให้มาหัดร่างให้พวกเขาเดือนละ 400 บาท หัดวันละ 1 ชั่วโมง เว้นวันเสาร์อาทิตย์ เพราะ 2 วันของสัปดาห์คือวันเสาร์อาทิตย์ เป็นวันที่ 4 สหายเที่ยวเตร่หาความสุขสำราญกันตามประสาคนมีสตางค์

ลูกศิษย์ของครูนิศยารำได้ดีขึ้นมาก หลังจากได้รับการฝึกหัดเพียงสัปดาห์เดียวเท่านั้น แม่ครูสาวถึงกับชมเปาะ

ยวนยาหล — ยวนยาหล

หัวใจว่าแห่ว

ไม่รู้จะเห่อย่างไร

จะซื้อเปลญวนที่ด้ายหย่อน ๆ

จะเอนนอนนอนไกวเข้าไปไกวเย็น

เจ้าแห่วนั่งพับเพียบยิ้มแป้น มองดูเจ้านายของเขารำวง มีแม่ครูนิศยาคอยแนะนำ ทำทางให้ถูกต้องตามแบบการรำของกรมศิลปากร เจ้าแห่วมีหน้าที่เปิดแผ่นเสียง พอจบเพลงก็ยก เข็มกลับมาวางริมแผ่นอีก เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ คุณหญิงวาด กับแม่งามทั้ง 4 ไม่ได้สนใจอะไรนัก เพราะมัวแต่ล้อมวงเล่นไพ่กันอยู่บนตึกตลอดวัน

แผ่นเสียงเพลง “ยวนยาหล” ถูกเปิดมาแล้วไม่ต่ำกว่า 500 ครั้ง ร่องของมันจึง สึกไปมาก บางขณะมันก็ตกร่องดังซ่า ๆ กัน

ยวนยาหล — ยวนยาหล

หัวใจว่าแห่ว

ไม่รู้จะเห่ จะเห่ จะเห่

จะเห่ จะเห่ จะเห่

“เสี้ยว” เสี้ยวหงวนเอ็ดตะโร และทำตาทะเยียวกับเจ้าแห่ว “เปิดตะหวักตะบวอะไร กันไว้ย”

เจ้าแห่วหัวเราะ ยกหัวปักอัฟขึ้นวางใหม่

“รับประทานซื้อจานเสียงเพลงนี้อีกสักโหลเถอะครับ รับประทานร่องมันสึกหมดแล้ว อ้าว ๆ ๆ เอาญเข้าอีก”

จานเสียงตกร่องซ่า ๆ ซาก ๆ อย่างน่ารำคาญ

..... หัวใจ ใจ ๆ ๆ ๆ ๆ

“ปู่โธ่เว้ย” นิกรตะโกนขึ้นอย่างหัวเสียว

“รับประทานจามันแข็งแล้วครับ” พุดจบเจ้าแห้วก็ยกปิ่นออกจากแผ่นเสียง
มองดูจานเสียงอย่างปลงอนิจจัง

การซ้อมร้าวต้องหยุดชะงักลงทันที พลยิ้มให้กับแม่ครูสาวของเขา

“ทำยังไงล่ะครับ แผ่นเสียงเสียเสียแล้ว คุณช่วยร้องแทนแผ่นเสียงหน่อยได้ไหม
ครับ ผมคิดว่าคุณคงร้องเพลงได้เพราะมากทีเดียว”

นิตยยิ้มอย่างขี้นวน

“ตายตาย จะให้ดิฉันร้อง เสียงของดิฉันไม่เพราะหรอกค่ะ คุณพลา”

ดร.ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก เอียงหน้ากระซิบกระซาบกับนายจอมทะเล้น

“แหม — ขายนี่ต่อแหล่จ้งไว้”

นิกรพุดขึ้นดัง ๆ

“กันจะลองจับคูใหม่ละ ผิดนักเอาเป็นเมียหน่อยเลย”

แม่ครูนิตยาหันควับมาจากนายการุณวงศ์

“จับใคร จับดิฉันหรือคะ วุ้ย — ไม่รับประทานล่ะคะ ดิฉันกลัวคุณประไพจะมา
แหกอกดิฉัน แล้วก็กันอย่างดิฉันถ้ายอมกินน้ำได้ศอกใคร ดิฉันก็คงมีผัวไปนานแล้ว”

กิมหงวนพุดโพล่งขึ้นทันที

“เอ๊ะ คุณยังไม่มีผัวหรือครับนี่”

หล่อนยิ้มเอียงอาย

“ยังคะ ดิฉันยังเป็นโสด เกิดมาเป็นตัวตนไม่เคยมีโรมานซ์กับใครเลย”

“โถ” นิกรคราง “อาภัพเหลือเกิน ความจริงรูปร่างของคุณก็สวยมาก เด็ก
สาว ๆ ยังสู้คุณไม่ได้”

นิตยยิ้มแก้มแทบแตก

“อย่าขอดิฉันหน่อยเลยคะ เดี่ยวดิฉันจะลอบไปเสียหรือ ก่า — ซ้อมกันต่อไปซีคะ
ประเดี๋ยวหมดเวลาดิฉันจะได้กลับบ้าน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พยักหน้ากับเจ้าแห้ว

“เฮ้ย แกช่วยร้องแทนแผ่นเสียงหน่อยเถอะวะ”

เจ้าแห้วทำหน้าชอบกล

“รับประทานเพลงอะไรครับ”

“ก็เพลงยวนยาเหลนี่แหละ เอาซี แล้วข้าจะจ่ายทรัพย์ค่าน้ำร้อนน้ำชาให้บ้าง”

คราวนี้เจ้าแห้วยิ้มหวานจ้อย แล้วเขาก็แหกปากร้องเพลงขึ้นด้วยเสียงอันดัง ขณะ
พรรค 4 สหาย และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ฟังซ้อมร้าวกันต่อไป

“ยวนยาเหล — เอ้าว่า

ยวนย้วนยวนยาล
 หัวใจของพี่ว่าแหว
 ไม่รู้จะเห่กล่อมน้องอย่างไร
 จะซื้อซื้อซื้อเปลญวน
 ที่ตายด้ายด้ายหย่อนหย่อน
 จะเอน้องนอน
 รับประทานไกวเข้าไกวเย็น”

ทุกคนหยุดร่ำวงหันมามองดูเจ้าแห้วเป็นตาเดียว พลอดหัวเราะไม่ได้
 “อ้ายแห้ว” พลพูดพลางหัวเราะพลาง “ร้องให้มันถูกเรื่องหน่อยเถอะวะ อย่าไป
 แก่เนื้อเพลงเขาซี”

เจ้าแห้วอมยิ้ม
 “รับประทาน ผมร้องแบบเทคนิคลัลเลอร์ครับ”
 เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้น
 “ถ้าหากนักก็ร้องแบบธรรมชาติกว่า หรือมายก็อย่าร้องเลยวะ ฟังแล้วปวดสะดือ”
 “ฮุย” นิตยาอุทานขึ้น “แหม – อาเสี่ยนี่แหละ พูดอะไรก็ไม่รู้”

กิมหงวนหัวเราะ
 “ทำไม่ครับ คำว่าสะดือผมไม่เห็นว่ามันหยาบคายอะไรเลย คนเราเกิดมาทุกคน
 ต่างก็มีสะดือด้วยกันทั้งนั้น ไม่เชื่อคุณลองเลิกชายเสื้อของคุณขึ้นมาดูซี ถ้าไม่เห็นสะดือละก็ผม
 ขอมให้คุณเตะผม”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกลูกแปะเหวี่ยงเสี่ยหงวนดั่งป้าบ
 “อ้ายเวร พูดกับผู้หญิงยังงี้ได้หรือ”

อาเสี่ยหันมาทางเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ดิงชายเสื้อเชิ้ตของท่านขึ้นมาจากเข็มขัด แล้วยก
 นิ้วชี้มือขวาไชสะดือท่านเจ้าคุณเล่น
 “เฮ้ย” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อุทานด้วยเสียงหัวเราะ ทำตัวกระดุกกระดิกเพราะจ๊กจี้
 “จ๊กจี้ไวย อย่าเล่น”

เสียงหัวเราะของคณะพรรค 4 สหายดังขึ้นอย่างครืนเครง แม่ครุนิตยาขกนาฬิกา
 ขึ้นมองดูเวลาแล้วหล่นก๊กด่ากับ 4 สหาย

“การฝึกซ้อมร่ำวงในวันนี้พอกันทีนะคะ ดิฉันเห็นจะต้องลาละคะ เย็นมากแล้ว”
 พลยิ้มให้หล่อน
 “ไปซีครับ ผมจะเอารถไปส่งคุณ”

ดร.ดิเรกทำตาเขียวกับพล

“เฮ้ — เมื่อวานนี่แกไปส่งคุณนิตยาแล้ว วันนี้ก็จะไปส่งเอง”

นิกรจ้องตาเขม็งมองคุณพลกับนายแพทย์หนุ่มอย่างเคือง ๆ

“ข้ามศพกันไปก่อนเถอะวะ ค่อยไปส่งคุณนิตยา กันตกลงกับคุณนิตยาไว้แล้ว
วันนี้ก็จะเอารถไปส่งเธอ”

กิมหงวนหัวเราะ

“ถ้ายังงั้นแกกับกันอย่าอยู่ร่วมโลกกันเลยวะ อ้ายกร”

นิตยามองคุณ 4 สหายด้วยความพอใจ หล่อนแกล้งถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วพูด
กับเจ้าคุณปัจฉิม ๑

“ดิฉันกลัวเสียแล้วละคะท่าน คุณทั้ง 4 ล้วนแต่มีความเมตตากรุณาต่อดิฉัน แย่ง
กันไปส่งดิฉันทุกวัน”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ยิ้มกริ่ม

“เธอเป็นคนสวย สุภาพอ่อนหวานน่ารัก ใคร ๆ ก็ชอบอริยาสัยของเธอ เอาซึ่ง
ดีกว่า เพื่อตัดความยุ่งยาก ให้ฉันไปส่งเธอก็แล้วกัน”

นิกรยกมือรำเนิบ ๆ ปากก็ร้องเพลงกระเซ้าพ่อตาของเขา

“ตาแก่อยากมีเมียสาว

ถือไม้เท้ายกแย๊กยัน”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ กระโดดเตะนิกรเต็มเหนี่ยว นายจอมทะเล้นหลบแข่งพ่อตาของ
เขาอย่างหวุดหวิด แล้ววิ่งหนีออกไปจากเรือนต้น ไม้ ท่านเจ้าคุณโมโหจนหัวเราะ หนมาพูดกับครุฑ
วงต่อไป

“ว่าไง นิตยา ให้ฉันไปส่งเธอนะ”

หล่อนทำตาหวานให้ท่านเจ้าคุณ แต่แล้วกิมหงวนก็ปราดเข้ามาขวางกลาง

“ให้ผมไปส่งคุณดีกว่า คนแก่หูตาไม่ดี ประเดี๋ยวขับรถไปชนกับเสาไฟฟ้า หรือ
ปะทะกับรถคันอื่นเข้า คุณก็ต้องไปนอนโรงพยาบาลเท่านั้น”

ดร.ดิเรกยกมือทำสะเอว มองคุณเสี่ยวหงวนอย่างเดียดจาด

“วันนี้เป็นวันไอ อยู่ไม่ต้องยุ่ง ไอจะไปส่งคุณนิตยา”

พลว่า “แต่กันนัดกับคุณนิตยาไว้แล้วนี่หว่า กันจะพาเรอนั่งรถไปตากลมเล่นที่
สวนลุมพินี”

เจ้าแห้วดรนทน ไม่ได้ก็พูดขึ้นดัง ๆ

“รับประทานไปกันให้หมดทุกคนก็แล้วกันนี่ครับ รับประทานเถียงกันไปเถียงกัน

มา รับประทานเดียวกันก็เกิดตะปอกกันขึ้นเท่านั้นเอง”

4 สหาย และท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างแก่งแย่งกันจะไปส่งครุฑวาง ในที่สุดนิตยา ก็พุดตัดบด้วยเสียงอ่อนหวาน

“เอายังดีกว่าคะ ดิฉันนึกนิ้วไว้ และจะให้คุณทั้ง 4 คนกับเจ้าคุณจับนิ้วมือดิฉัน คนละนิ้ว ถ้าดิฉันกระดิกนิ้วไหนคนนั้นก็ไปส่งดิฉัน”

คราวนี้ทุกคนเห็นพ้องด้วย

“โอ.เค.” ดร.ดิเรกร้องลั่น “มันเป็นยุติธรรมอย่างยิ่ง นึกนิ้วเป็นดีที่สุด ฮ่า – ฮ่า ฟรังชอบใจโว้ย”

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจ๋งขึ้นลั่นเรื่อต้นไม้ นิตยาเป็นหน้าไปทางอื่น แล้วยื่นมือขวา ออกไปข้างหลัง 4 สหาย และท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แย่งกันจับนิ้วคนละมือ

“เอา – กระดิกนิ้วได้แล้วครับ” นิกรร้องบอก ด้วยความหวังว่าโชคชะตจะเป็นของเขา

นิตยาก็เป็น หล่อนกระดิกนิ้วกลางทันที อาเสียวระโศกตัวลอยร้องเอะอะลั่น

“ไชโย – ไชโย 500 หน ฮะ – ฮะ – เอื้ออ โชคเป็นของกันโว้ย” แล้วเขาก็ยกมือจับแขนนิตยา “ไปซีครับ ผมดีใจมากที่ผมได้มีโอกาสไปส่งคุณอีกครั้งหนึ่ง”

กิมหงวนเดินคลอกกับนิตยาออกไปจากเรื่อต้นไม้อย่างภาคภูมิ 3 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วพากันมองดูจนลับตา

“อ้อ – เด็กคนนี้สวยมากทีเดียว” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พุดยิ้ม ๆ

พลว่า “เหมาะกับผมนะครับคุณอา ผมอยากได้เป็นเมียหน่อยเสียแล้วละครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สิ้นศิริระไม่เห็นพ้องด้วย

“อย่าโว้ย อ้ายหลานชาย ถ้าแก่ได้นิตยาเป็นเมียแจะต้องยุ่งยากลำบากใจ แทบจะผูกคอตายทีเดียว เมียหลวงกับเมียน้อยของแกอาจจะต้องปะทะกันตลอดวัน อะไรมันจะเดือดร้อนเท่ากับเรื่องเมียน้อยเมียหลวง อาเคยผจญมาแล้วเมื่อครั้งกระโน้น แม่ของประไพกับเมียน้อยของอา ตบกันวันละ 10 กว่าครั้ง บางทีตีกันจนผ้าผ่อนหลุดลุ่ย บางทีก็กัดกันจนเนื้อหลุดเป็นแวน ๆ ต่างคนต่างก็ถือว่าเป็นเมียเบ่งเข้าหากัน”

เสียงรถยนต์คันหนึ่งถูกสตาร์ทขึ้น และแล่นออกไปจากบ้าน “พัชราภรณ์” อาเสียวกิมหงวนผู้มีโชคดีพาแม่ครูสาวของเขาไปแล้ว ดร.ดิเรกยกมือกอดอกเดินวนเวียนไปมา และผลอเหยียบขึ้นไปบนดักเจ้าแห้วซึ่งนั่งพับเพียบอยู่บนพื้น

“โธ้ย!” เจ้าแห้วร้องสุดเสียง

นาแพทย์หนุ่มยิ้มแฉ่ง ๆ

“ขอโทษทีโว้ย กำลังใช้ความคิดไม่ทันเห็น”

“แหม – รับประทานขาแทบหัก อูย ……”

ดิเรกหัวเราะ ยกมือขวากอดเอวนายพัชรภรณ์

“พลไวย พวกเรานี้ถ้าจะหลงเสน่ห์ยายนิตยาเสียแล้ว”

“อ้อ — หล่อนสวย และน่ารักมาก ช่างพูดชะด้วยซี ออเซาะก็เก่ง นิตยาเซฟงามมาก หน้าอกตึงเต่ง สาว ๆ ทำไม่ได้เลย”

นิกรว่า “แต่กันรู้สึกเฉลิขใจอย่างไรชอบกล ไม่อยากจะเชื่อเลยว่หล่อนเคยเป็นนักเรียนศิลปากร ทำทางบางขณะก็คู่คล้าย ๆ กับผู้หญิงหาเงินชั้นสูง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ จู๋ปาก

“อย่ามองคนอื่นในแง่ร้ายหน่อยเลยนะ เจ้ากร ทำไมแกจึงเข้าใจอย่างนี้”

“ก็การแต่งตัว และกิริยาทำทางนะซีครับ นิตยาพยายามทำตัวเป็นคนดีมี พุดจาอ่อนหวานในที่ทำสงบเสงี่ยมเจียมตัว แต่แล้วบางขณะหล่อนก็แสดงนิสัยเคาบอຍอันเป็นนิสัยอันแท้จริงออกมา”

พลอมยิ้ม

“อ้อ — จริงไวย นิตยาแกชอบแต่งตัวดูฉลาดชะด้วย ผู้หญิงสมัยนี้ดูยากกว่าชนบัตร์ปลอมเสียอีก บางทีเราคิดว่าเป็นคนดี ที่แท้ 50 บาทเท่านั้น บางทีเราคิดว่าเป็นผู้หญิงพรรณนั้น กลับกลายเป็นดาวสังคม ลูกเจ้าคุณบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ยุคปรมาณผู้หญิงไทยก้าวหน้าเร็วมาก”

3 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พวกกันเดินออกไปจากเรือนต้นไม้ และตรงไปที่ตึกใหญ่ นิกรซ่อมราวมาตลอดทาง

อาสาเลียมหงวนกลับมาบ้านราว 22.30 น.

ขณะที่พล กับคร.ดิเรกนั่งคุยกันอยู่ในห้องโถง บูอิกเก่งสีฟ้าก็เล่นมาหยุดหน้าตึกเลียมหงวนก้าวลงจากรถด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม เดินขึ้นมาบนตึก ผิวปากเพลง “ขันจอหว่า” เบา ๆ เสื่อกางเกงของกิมหงวนยับยู่ยี่ ผมเผ้ายุ่งเหยิง

“อ้าว — เฮีย” กิมหงวนอุทานขึ้น “ยังไม่นอนกันอีกหรือ?”

พลไม่ตอบคำถาม แต่ย้อนถามกิมหงวน

“ไปไหนมาวะ”

อาสาเลียมหงวนเล่าสวดตาเพื่อน พุดอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง

“ง่า — ไปส่งคุณนิตยา ขากลับ แะะ — แะะ ผ่านบ้านเจ้าหนอมเลยวะเฮีย”

คร.ดิเรกหัวเราะเบา ๆ

“ไปบ้านเจ้าหนอม หรือพานิตยาไปโรงแรม”

“อ้อ — พุดเป็นบ้าไปได้ มีอย่างหรือวะ เขาไม่ใช่ผู้หญิงพรรณนั้นนี่หว่า ไปละไวยกันขึ้นนอนละ ชักง่วงแล้ว” พุดจบกิมหงวนก็พาตัวเดินขึ้นบันไดไปขึ้นบนของตัวตึก

นายแพทย์หนุ่มแสดงสีหน้าหงอนสนทน่หัวใจไม่น้อย

“เอ — ฝรั่งเศสเสียแล้วโว้ยพล”

“สงสัยยายนิตยานะเธอะ”

“อไรน์ น่ากลัวเสร็จอ้ายหงวนแน่ บ้านเจ้หนอมอยู่บางกะปิ บ้านคุณนิตยาอยู่วงเวียนเล็กฝั่งธน อ้ายหงวนมันบอกว่า ผ่านบ้านเจ้หนอมเลยแะเยียม เรื่องมันเป็นไปได้นี่หว่า”

พลหัวเราะ

“อย่าไปสนใจกับยายครุฑร่างของเราให้มากนั้กเลยอะ ถ้าเสร็จอ้ายหงวน หล่อนก็ต้องผ่านมือพวกเราเช่นเดียวกัน”

การสนทนาชะงักลงทันที เมื่อ 2 สหายได้ยินเสียงนิกรละเมอร้องเพลงรำวงดังมาจากข้างบน

“ยวนยาเหล เอ้าว่า

ยวนนะมายวนยาเล

หัวใจของพีมันเป็

ไม่อยากจะเห่กล่อมใคร.....”

“โครม” มีเสียงเหมือนกับนิกรหล่นลงมาจากเตียงนอน

แล้วเสียงแจ้ว ๆ ของประโปกก็เห็ดตะโรขึ้น

“หมั่นไส้หนัก มันต้องยังงี้ บ้ารำวงจนถึงกับนอนละเมอ เดี่ยวแม่แพ่นกบาลเบะเลย”

2 สหายหัวเราะลั่น

คำวันหนึ่ง

สตูดิโอเก้งกลานเอื้อย ๆ มาตามถนนราชดำริด้วยความเร็วไม่เกิน 30 กิโลเมตรต่อชั่วโมง พล พัชรภรณ์กับนิตยานั่งเคียงคู่กันอยู่ตอนหน้ารถ นายพัชรภรณ์ อ้ายเสื่อรูปหล่อทำหน้าที่เป็นคนขับ และกำลังจิบนิตยาแม่ครูสาวผู้ฝึกหัดรำวงให้เขา

วันนี้ พลรับอาสาพาหล่อนมาส่งบ้าน หลังจากการฝึกหัดรำวงสิ้นสุดลงแล้ว เขาก็พานิตยาออกจากบ้าน “พัชรภรณ์” ไปรับประทานอาหารเย็นที่ภัตตาคารแห่งหนึ่งในตรอกเล็ก ๆ ทางถนนเขาวราช ต่อจากนั้นสตูดิโอเก้งก็ตระเวนไปตามถนนสายต่าง ๆ รอบนอกเมือง

นิตยาให้ท่าทางเขา ออเซาะฉอเลาะเขาจนกระทั่งพลรู้ดีว่า อย่างไรเสียหล่อนก็คงจะโอ.เค.กับเขาแน่นอน ดังนั้นเขาก็กล้าพอที่จะเกี่ยวหล่อน ด้วยคารม และชั้นเชิงของเจ้าชู้ขนาด

4 ดาว

“คุณอยู่บ้านกับคุณแม่ของคุณตามลำพังสองต่อสอง คุณไม่เหงาแน่หรือครับคุณ
นิตยา”

นิตยาโพรยยิ้มให้เขาอย่างยียวน

“ก็เหงาเหมือนกันแหละค่ะ แต่จะอย่างไรได้ละคะ ดิฉันเป็นคนอากั๊พ ไม่รู้จะ
ได้ใครเป็นเพื่อนแก้เหงา”

พลเอื้อมมือซ้ายจับมือหล่อนมากุมไว้

“ถ้าหากว่าผมจะเสนอตัวเป็นเพื่อนแก้เหงาของคุณ คุณจะรังเกียจไหมครับ คุณ
นิตยา”

หล่อนหัวเราะเสียงใส

“อย่าเลยค่ะ มันเกินวาสนาของดิฉัน เท่าที่ดิฉันมีเกียรติได้เป็นครูฝึกวิ่งให้คุณ ก็
นับว่าเป็นวาสนาอย่างใหญ่หลวงของดิฉันแล้ว”

นายพัชราภรณ์บีบมือหล่อนแน่น

“คุณนิตยา”

“อา”

“คุณรู้ตัวหรือเปล่าว่า ตั้งแต่ผมได้รู้จักกับคุณ ได้เป็นลูกศิษย์ของคุณ ผมมีความสุข
มากมายทีเดียว”

“อ้อ ช่างพูด ดิฉันมีอะไรพิเศษหรือคะ”

“ครับ คุณสวย และน่ารักมาก” พูดจบพลก็บังคับรถเลียขวามือเข้าไปในเขตสวน
ลุมพินี “ผมไม่เคยสนใจกับใครเหมือนอย่างคุณเลย”

หล่อนเอียงคอขม

“แม้กระทั่งคุณนันทาของคุณ”

“ถูกแล้วครับ ผมเบือนันทาเต็มทนแล้ว และเริ่มเบื้อตั้งแต่ผมได้รู้จักกับคุณ”

หล่อนเงยหน้ามองดูเขา

“อย่าพูดยั้งใจเลยนะคะ ดิฉันจะปลื้มใจตายเสียหรือก ดิฉันไม่สวย ไม่มีคุณงามความดี
อะไรแม้แต่หน่อย”

“แต่คุณได้เข้ามานั่งอยู่ในหัวใจของผมแล้ว นิตยาครับ ผมอยากอยู่ใกล้ๆ คุณอย่าง
นี้ ผมไม่อยากจะจากคุณไปเลย”

หล่อนยิ้มอาย ๆ ทำกิริยาเหมือนสาวรุ่น ๆ

“นี่คุณจะมาดิฉันเข้ามาในสวนลุมทำไมกันคะ”

พลว่า “อยากจะทำอาหารอะไรกับคุณหน่อยครับ คุณคงไม่รังเกียจ”

สตูดิโอแห่งหน้าภัตตาคารลูมพินี และเลยไป สักครู่ก็เล่นมาหยุดริมคูเล็ก ๆ ภายใต้อ้อมเงาของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง พลัดปลั๊กเครื่องยนต์แล้วยกมือซ้ายประคองกอดหล่อน

“คุณนิตยา ขอความรักของผม อนุญาตให้ผมเรียกคุณอย่างนี้เถิดครับ ผมรักคุณเสียแล้ว รักจับจิตจับใจทีเดียว ตอบผมสักคำสิครับว่า คุณรักผม และไม่รังเกียจผม”

นิตยาแก้มิ่งทำเป็นแคะมือเขาออก

“อย่าคะ คุณพลคะ แหม — ไม่อยากเชียว พาคิดมันกลับไปบ้านเถอะคะ มาจอดรถคุยกันอย่างนี้น่าเกลียด ประเดี๋ยวคนรู้จักเขาผ่านมาเห็นเข้า”

“ก็ช่างเขาปะไรครับ เขาจะได้อะไรครับ นิตยาครับ เป็นของผมเถิดคนดี ผมจะเลี้ยงดูคุณ และคุณแม่คุณ ให้มีความสุขอย่างเต็มที่ ถึงแม้ผมมีเมียแล้วก็ยังไม่แปลกอะไร เพราะผมรักคุณ และอยากจะได้คุณเป็นยอดดวงใจของผม”

หล่อนสั่นศีรษะด้วยชั้นเชิงของไก่แก่แม่ปลาช่อน

“ไม่ได้หรอกคะ คิดมันไม่เคยคิดที่จะแย่งความสุขของใคร คุณพลฯสงสารนิตยาเถอะนะคะ คุณอย่าทำให้นิตยาเป็นหญิงสาวเลวเลย”

นายพัชราภรณ์ยิ้มให้หล่อน ยกมือขวาเขยคางหล่อนขึ้น นิตยาเอนศีรษะหลบหน้าเขา แต่แล้วนายพัชราภรณ์ก็ก้มลงจูบหล่อนจนได้ พोरิมฝีปากของเขาแนบสนิทแน่นกับริมฝีปากหล่อน นิตยาก็อ่อนเปียกไปหมดทั้งตัว ยกมือทั้งสองขึ้น โอบรอบคอเขา จูบของอาเสี่ยกิมหงวนไม่คู่คี่มีซาบซึ่งใจเหมือนจูบของพล หล่อนหลับตาพริ้ม ปล่อยให้อายเสื่อรูปหล่อจูบ และเล่า โลมเกล้าคลึงหล่อน

“นิตยา.....”

“อา”

“เป็นของผมเถอะนะครับ”

“ม่ายละคะ พลฯฯ ปล่อยให้ดิฉันอยู่ อ้าย — คุณก็เดี๋ยวซ้ำหมด อ้าย — อย่าคะ แหม — ยิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งยุ โวโพอะไรอย่างนี้ก็ไม่รู้”

พลหัวเราะ

“ก็เพราะคุณสวยมีเสน่ห์ดึงดูดใจผมนั่นเอง คุณนิตยา ขอให้เรตกลงกันในเรื่องอนาคตระหว่างคุณกับผมให้เรียบร้อยในคืนวันนี้เถอะนะครับ”

“ตกลงยังงัยคะ”

พลไม่ตอบ เอื้อมมือเปิดสวิทช์ไฟเครื่องยนต์แล้วสตาร์ทเครื่อง เขานำสตูดิโอถอยหลังกลับรถ ขับมันย้อนออกไปตามทางเก่า นิตยาค่อย ๆ ชบหน้าลงแนบกับบ่าเขา ยกมือขวาจับแขนพลไว้ หล่อนเลิกลื้มความคิดที่จะเป็นเมียน้อยของเสี่ยหงวน และพร้อมที่จะเป็นเมียน้อยของพลต่อไป จนกว่าเขาจะไม่ต้องการหล่อน นิตยาแม่ครูวางของ 4 สหายเป็นผู้หญิงสาวสวยที่เผชิญ

ชีวิตมาแล้วอย่างโงกโชน เรื่องผู้ชายหล่อนไม่ห้วนไหว หล่อนยอมอุทิศตัวของหล่อนเลี้ยง “เสงชวย” หล่อนชวยมาหลายปีแล้ว จึงคิดว่าคราวนี้คงจะเสงกับเขาบ้าง

พอรถเดี่ยวซ้ายมือเข้าถนนราชดำริ หล่อนก็กล่าวถามเขา

“จะไปในไหนอีกคะนี่”

พลยิ้มแห้ง ๆ

“ไปหาที่เงียบ ๆ คุยกันครับ สักสองยามผมจะพาคุณไปส่งบ้าน”

“อุ๊ยตาย ไม่ได้หรอกคะ ดิฉันจะกลับบ้าน อย่าใช้ชีวิตสนุกก่อนห้ามกับดิฉันเลยคะ ขอเวลาให้ดิฉันตัดสินใจก่อน พลขา นิตยาไม่เกลียดคุณหรอกคะ แต่คุณไม่ใช่ชายโสดนี่คะ ดิฉันกลัวโลกเขาประณามดิฉัน”

พลหัวเราะ

“การนิทาว่าร้ายเป็นเรื่องของคนระยำหรือครับ คนดีแล้วเขาไม่สนใจกับเรื่องของคนอื่น เว้นแต่ว่าคนอื่นทำให้เขาเดือดเนื้อร้อนใจ คุณกับผมยอมมีสิทธิที่จะรักกัน และเป็นของกันและกันได้” แล้วเขาก็ก้มลงจูบแก้มซ้ายหล่อน

“อุ๊ย อย่าคะ เดี่ยวรถคว่ำก็ต้องไปนอนโรงพยาบาลกันเท่านั้นเอง”

สตูดิโอแห่งข้ามสะพานศาลาแดงตรงไปตามถนนสีลม ความเร็วของรถถูกทวีขึ้นอีก สักครู่หนึ่ง พลก็บังคับรถเดี่ยวขวามือข้ามสะพานไม่เข้าไปในบ้านใหญ่หลังหนึ่ง ที่หน้าประตูมีแผ่นป้ายเล็ก ๆ เขียนไว้ว่า “โรงแรมราตรีเกษม”

มันเป็นตึกแบบโบราณใหญ่โตกว้างขวางมาก และสงบเงียบ เหมาะสำหรับท่านผู้ดี มีเงินพาผู้หญิงที่เขาปรารถนามาร่วมรักกับเขา โรงแรมนี้ไม่มีคนพลุกพล่าน ไม่มีนักเลงอันธพาล ต้อนรับแต่เฉพาะคนมีเงินเท่านั้น ค่าเช่าห้องพักแพงที่สุด แต่สะดวกสบายที่สุด

สตูดิโอแห่งเล่นมาหยุดข้างตึก คนรับใช้ประจำโรงแรมวิ่งเหยาะ ๆ มาที่รถ

“น้องชาย ห้องพิเศษไว้อยู่”

ชายหนุ่มร่างผอมสูงมองดูนายพัชรภรณ์ และยิ้มให้เขาเพราะเคยเห็นหน้ากันบ่อย ๆ และได้รับรางวัลจากพลบ่อย ๆ

“เชิญครับ ห้องกำลังว่าง”

พลหันมาทางนิตยาซึ่งเบือนหน้าไปทางอื่น เกรงว่าคนรับใช้ของโรงแรมจะเห็นหน้าหล่อน

“นิตจา ขึ้นไปคุยกับพี่สัก 2 – 3 ชั่วโมงเถอะนะจ๊ะ”

หล่อนแกล้งทำเป็นไม่พอใจ แต่ความจริงหัวใจของหล่อนกำลังตื่นเต้นเป็นสุขใจเหลือที่จะกล่าว

“ที่นี่มันโรงแรมนะคะ คุณพลจะฆ่านิตหรืออย่างไร”

“ด้วยเกียรติยศของพี่ พี่ต้องการคุยกับนิตเท่านั้นแหละคนดี”

หล่อนพูดกับเขาเหมือนกับผู้หญิงอื่น ๆ ที่ถูกพามาโรงแรมด้วยความเต็มใจ
“จริง ๆ นะคะ พลต้องไม่รังเกียจนะคะ”

อ้ายเสีอรูปล่อพยักหน้า แล้วอ้อนวอนให้หล่อนลงจากรถ เขาพานิตยาเข้าไปใน
ห้องโถงชั้นบนได้ไปชั้นบน และ ในชั่วโมงนั้นเองก็เกิดอัศจรรย์บันดาลเหมือนอย่างนิยายใน
หนังสือจักร ๆ วงศ์ ๆ

ความสุขสดชื่นที่หล่อนได้รับจากพลนั้น ทำให้หล่อนลืมเสียหงวนเสียดสนิท บทรัก
ของพลนุ่มนวลอ่อนหวานมาก ทั้งสองต่างเสวยสุขอยู่ในวิมานชั่วคราว จนกระทั่ง 2.00 น. ของ
วันใหม่ พลจึงพาหล่อนกลับไปส่งบ้าน

วันคืนผ่านพ้นไปอีก

ในสภาพของไก่เห็นตีนงู และงูเห็นนมไก่ พลกับเสีหงวนต่างรู้จักกันด้วยสายตา ต่าง
ฝ่ายต่างไม่ยอมปริปากพูดว่านิตยาเป็นของตนแล้ว และต่างก็ไม่พยายามยุ่งเกี่ยวกับหล่อนอีกในด้าน
ผู้สาว

วันนั้น นิตยามาฝึกกรวางให้ 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ก ๆ เหมือนเช่นเคย พอ
พลบค่ำ นิกรก็รับอาสาพาหล่อนไปส่งบ้าน

นิตยารู้ดีว่า พลกับเสีหงวนไม่ติดอกติดใจหล่อน ดังนั้น หล่อนจึงหมายมั่นปั้นมือ
ที่จะจับนิกรให้ได้ ระหว่างทางที่นั่งรถมาด้วยกัน นิตยาพยายามให้ทำให้ทางเขา หล่อนเชื่อว่า คราว
นี้หล่อนคงเฮงแน่ ๆ

นิกรพาหล่อนไปรับประทานอาหารเย็นกับเขา แต่ไม่ได้พาไปตามเหล่า หรือ
ภัตตาคารใหญ่ เขาพาไปกินหมูสะเต๊ะ และพระรามลงสรงที่เฉลิมบุรี หมดเงินไปในราว 10 บาท
นิตยาเข้าใจว่าเขาแกล้งลงใจ หล่อนจึงยินดีร่วมรับประทานอาหารกับเขา ความจริงนายจอมทะเล้น
เสียดายสตาจรมากกว่า

ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเก่าอีกแล้ว นิกรพาหล่อนมาสวนลุมพินี และจอร์จคูกุกับ
หล่อนภายใต้ร่มเงาของต้นไม้ที่พลพาหล่อนมาเมื่อวันอังคารนี้

แต่นิกรไม่ได้เกี่ยวหล่อน หลังจากเขาขับเครื่องยนต์เรียบร้อย นิกรก็จับบุหรี่ยุบพ่น
ควั่นเล่นเป็นรูปสัตว์ต่าง ๆ จิ้งจกบ้าง ตุ๊กแกบ้าง บางทีก็เป็นมังกร 2 ตัวไล่กัดกัน นิตยาไม่เข้าใจเลย
ว่าทำไมนิกรไม่เกี่ยวหล่อน

“พาดิฉันมานั่งเป็นเบืออยู่ที่นี้ทำไมคะ ไม่เห็นพูดคุยอะไรกับดิฉันเลย”

นิกรทำตาเขิวกับหล่อน

“แล้วกัน คนกำลังใช้ความคิด”

“คิดเรื่องอะไรคะ”

“ก็คิดเกี่ยวกับคุณนะซี เอาละ ผมจับคุณละ รักหรือไม่รักก็ต้องเปิดอกพูดกัน ผมจะขอพูดกับคุณอย่างเปิดอก แต่คุณไม่ต้องเปิดอกพูดกับผม ผมเปิดเองได้”

“แหม — พูดอะไรก็ไม่รู้คุณนิกรนี่”

กระดิ่งทองหัวเราะ นั่งทรงตัวตรงแล้วร้องยี่เกขึ้นด้วยเสียงอันดัง โดยไม่ต้องแคร์ว่าใครจะได้ยินเสียงของเขา

“แม่เนื้อหอมดังบุหงา

พิศดูดวงหน้าแม่เอ๋ยเหมือนบุหลัน

เสียงหวานไพเราะเหมือนกับเสียงบุหรง

พี่ทั้งรักทั้งหลงโอ้แม่จอมขวัญ

ถ้าได้น้องคนโปรดจะใช้ “ไปซ” ทุกวัน

นิตยาค้อนเขาอย่างองงาม

“คุณเข้าใจว่าดิฉันเป็นผู้หญิงอย่างไรคะ ถึงได้มาร้องยี่เกเกี่ยวกับดิฉัน”

นิกรหัวเราะ

“คุณไม่ชอบหรือครับ”

“ดิฉันจะชอบยังไง มันเป็นการดูถูกกันแท้ ๆ”

“อ้อ คุณไม่ชอบยี่เก ถ้ายังฉันผมร้องเพลงน้อยก็ได้” พูดจบนิกรก็แหกปากร้องเพลงน้อยเสียงลั่น

“ชะโงงโงงโงย ชะโง้งโง้งโง้ย

นับแต่วันพี่ได้พบปะสบพักตร์

จิตใจก็นีกรักโฉมตรู

พิศไหนักก็สวยสำรวร่า

ปากแก้มคิ้วคางแม่ช่างงามทรู

ดูเอวแม่ก็กลมดูนมแม่ก็ตั้ง

ผิวพรรณเปล่งปลั่งนำดู

รับรักพี่เถิดแม่ทูนหัว

ขอให้พี่ได้เป็นผัวชั้นชู

จะรักน้องจนสิ้นฟ้าดินสลาย

เงินทองมากมายที่จะให้หนู
แม้ว่าน้ำประปามันกระปิบกระปวาย
ไฟฟ้าดับบ่อย ๆ พี่ไม่รู้
เพราะรัฐะไม่ใช่เรื่องไฟเรื่องน้ำ
โอ้วแม่งามข้างเอ็นดู
เอ๊ชา เอ๊ชาชาฉ่าชา หน้อยแม่”

นิตยาแสดงกิริยากระฟัดกระเฟียด เปิดประตูทำท่าจะก้าวลงไปจากรถ นายจอม
ทะเล้นคว้าแขนหล่อนไว้

“จะไปไหนล่ะครับคุณนิตยา”

นิตยาค้อนเขาอย่างแฉ่งอน

“บ้า — บ้าอะไรก็ไม่รู้ ดิฉันไม่ใช่ผู้หญิงสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานีหรอกค่ะ
จะได้มาร้องเพลงน้อยเกี้ยวดิฉัน”

นิกรหัวเราะชอบใจยกมือไหว้หล่อน

“อย่าโกรธเคืองเลยครับ ผมมันเป็นคนขี้เล่นมองดูโลกนี้ขบขันทั้งนั้น คนที่มี
อารมณ์สดชื่นรื่นเริงไม่รู้จักความทุกข์คืออะไร สมควรที่จะเป็นคนรักของคุณไม่ใช่หรือครับ คุณ
นิตยา”

คราวนี้หล่อนยิ้มออกมาได้

“หมายความว่า คุณรักดิฉันยังงั้นหรือ”

นิกรยักคิ้ว

“ครับ ผมรักคุณตั้งแต่แรกเห็นหน้าคุณทีเดียวนะ”

“จ้างดิฉันก็ไม่เชื่อ”

“จริง ๆ ครับ ใ้รากลือตกลงแดงตาย ก้าวไปนี่ ธรณีสูบซีครับ ใ้ฟ้าผ่าตายไปอย่า
พบพระพบเจ้า ใ้แค่นี้ ๆ หล่อนน้ำป้อมแป้มไปเลย ใ้ค้อหอยพอก.....”

“โอ๊ย พอทีเถอะค่ะ อย่าสาบานเลย ดิฉันเกลียดคนพูดคำสาบถ้านักใ้ดิฉันตาย
ซีเฮ้”

กระดิ่งทองอมยิ้ม ยกมือซ้ายประคองกอดหล่อน

“หนูจ๋า”

“อู๊ ดิฉันอายุตั้ง 30 กว่าแล้ว อย่ามาดัดจริตเรียกดิฉันว่าหนูหน้อยเลย”

“โธ่ ข้างบ้านผมอายุตั้ง 40 กว่ายังพูดหนูยังงั้นหนูยังงี้ เดี่ยวนี้ผู้หญิงเขานิยมเรียก
ตัวเองว่าหนูครับ หนูจ๋า หนูคนดีของพี่ วันนี้ไปโรงเรียนหรือเปล่าจ๊ะ”

นิตยาหัวเราะ

“ดิฉันเลิกเรียนมาพร้อม ๆ กับคุณแหละค่ะ”

นิกรเอื้อมมือจับแก้มหล่อน

“แก้มนุ่มนุ่ม”

หล่อนตีมือเขาทันที

“เอ — คุณนิกรนี่ เห็นดิฉันเป็นผู้หญิงสารเลวหรือคะ มาทำจับมือถือแขนเล่นง่าย ๆ ดิฉันโกรธแล้วนะจะบอกให้”

นิกรขมวดคิ้วหน้า

“มากไปละคุณ ชักจะหมั่นไส้แล้ว” นายจอมทะเล้นพูดเสียงดู ๆ แล้วกอดนิตยาแน่น “นี่ — คุณนิตยา เรานะ ต่างก็เป็นผู้ใหญ่ด้วยกันแล้ว ไม่ใช่เด็กรุ่นหนุ่มรุ่นสาว มีอะไรก็อยากจะพูดกันตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม ไม่ใช่ว่าผมจับคุณยังงั้นยังงี้แล้วคุณนั่งบิดชายผ้าเช็ดหน้า แก้วขย ชั้นเราแล้วเว้ากันชื่อ ๆ ดิกว่านะครับ ผมอยากจะบอกคุณว่า ผมรักคุณ และอยากได้คุณเป็นเมียผม”

นิตยาค้อนเขาอีก

“ผู้ชายอย่างคุณพูดจาโหดฮากไม่มีหุรูดิฉันไม่รักหรอกค่ะ”

“แล้วกันไว้ย” นิกรเอ็ดตะโร “ไม่รักอ้าวปล้ำจูบลิ้นจะบอกให้”

“ลองดูซี ดิฉันไม่ร้องให้ลั่นสวนลุมพินีก็พอแล้ว”

“เอา ร้องเป็นร้อง” พุดจบนิกรก็ร้องขี้เกะเบา ๆ

“กระดิ่งทองนกรู้ใช้เจ้าชู้ยักษ์

กอดปล้ำนางลักษณ์ในทันที

จูบขวจูบช้ายักย้ายหลายที.....”

นิตยาดิ้นรนเต็มแรง จนหลุดจากวงแขนของเขา แล้วหล่อนก็ยกฝ่ามือข้างขวาตบหน้านิกรตังขาด

“นี่แน่ะ อวดดิฉัน”

กระดิ่งทองสุดปากเบา ๆ

“ข้างก็ไม่เจ็บ” แล้วเขาก็ก้มลงจูบหล่อนอีก

นิตยาตบหน้านิกรอีก นายจอมทะเล้นจูบหล่อนอีก

“ผมจะจูบคุณจนกว่าคุณจะหยุดตบหน้าผม”

นิตยาเอ็ดตะโรลั่นรด

“ดิฉันก็จะตบหน้าคุณจนกว่าคุณจะหยุดจูบดิฉัน”

ฝ่ายหนึ่งจูบ ฝ่ายหนึ่งตบหน้าเป็นที่สนุกสนานกันยิ่งนัก

“เพ็ยะ – ฟอด เพ็ยะ ฟอด เพ็ยะ ฟอด.....”

มือน้อย ๆ ที่ตบหน้านิกรค่อย ๆ อ่อนลงอย่างหมดเรี่ยวแรง ในที่สุดนิตยาก็ยกมือโอบรอบคอเขาแน่น ริมฝีปากของเขากับหล่อ่นแนบสนิทแทบจะเป็นเนื้อเดียวกัน ร่างของนิกรสั้นเต็มเหมือนเจ้าเข้า จนกระทั่งนิตยาแปลกใจ

“เป็นอะไรไปคะ นิกรขา ทำไมถึงเนื้อตัวสั้นเหมือนปลาช่อนถูกแจ็กทุบหัว”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“สปีสซั่มครับ โอ๊ย ธรรมชาติโง่ ไปเถอะครับคุณนิตยา”

“ไปไหนคะ”

นายการุณวงศ์ก้มลงกระซิบข้างหูหล่อ่น

“โรงแรม”

“อู๊ยตาย บ้าอะไรอย่างนี้ก็ไม่รู้ มีอย่างริชวันดิฉันไปโรงแรม”

นิกรจึ๊ปาก

“อย่าชักทำเลขน่า คุณนิตยา เราเข้าใจกันดีแล้ว ผมจะเลี้ยงคุณเป็นเมียหน่อยของผม และผมจะให้เงินคุณใช้เดือนละ 2,000 บาท ตกลงนะครับ”

หล่อ่นค่อนเขา

“ตกลงง่าย ๆ ทุกร้านคะ ดิฉันเป็นผู้หญิงยอมเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ถ้าดิฉันถลำตัวชั่วไปแล้ว ดิฉันก็ต้องทุกข์ระทมใจไปชั่วชีวิตครับ”

นายจอมทะเล้นก้มลงจูบหล่อ่นอีกครั้งหนึ่ง

“หวานเย็นจ๋า เชื่อใจพี่เถอะคนดี”

นิตยาอดหัวเราะไม่ได้

“ดิฉันชื่อนิตยา ไม่ใช่ชื่อหวานเย็น”

“แต่คุณทำให้ผมชื่นใจเหมือนกับได้กินหวานเย็น โอ.เค. นะครับ คึนนี่เป็นตายอย่างไรผมก็ไม่ยอมให้คุณกลับบ้านเป็นอันขาด คุณคือดาวประจำชีพของผม คุณนิตยาครับ หัวอกของผมมันจะระเบิดอยู่แล้ว ถ้าคุณไม่รักผม ผมจะเชือดคอตายเสียให้พ้นทุกข์พ้นร้อน”

นิกรจัดแจงเปิดไฟเครื่องยนต์ แล้วสตาร์ทเครื่อง นิตยาเขย่าแขนเขาแล้วพุดอ้อเฮอะฉอเลาะเขา

“กรขา กรบอกดิฉันก่อนว่า คุณจะเมตตาปราณีดิฉันตลอดไป”

นิกรเข้าเกียร์บังคับรถถอยหลัง และกลับรถ

“น่า ปู้โฮ่ เชื่อใจเรียมเถอะน่า ให้ตายโหงตายห้า พระแก้วพระกาฬผลาญชีวิตให้ธรณีสูบซีเฮ้า”

รถเก๋งคันงามเล่นฝ่าความมืดออกไปจากสวนลุมพินี อย่างรวดเร็ว นิกรพาลอ่อนมุงตรงไปยังโรงแรมแห่งหนึ่งทางถนนสุริวงส์ ซึ่งเป็นโรงแรมที่ดีที่สุด และนายการุณวงศ์เป็นขาประจำที่นั่น

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง

ที่บ้าน “พัชรภรณ์” คณะพรรค 4 สหายนั่งจับกลุ่มสนทนากันอยู่ในห้องโถงชั้นล่างพร้อมหน้า ขาดแต่นิกรไปคนเดียวเท่านั้น นันทา, นวลลออ, ประภา, ประไพ กำลังเล่นงาน 3 สหายในเรื่องความสัมพันธ์ที่มีต่อนิคยาจนเกินขอบเขต

“คอยคุณะ จับไม่ได้ ไล่ไม่ทันก็แล้วไป” นวลลออพูดเสียงหนัก ๆ ยกมือชี้หน้าอาลัยกิมหงวนผู้รักของหล่อน “ถ้าจับได้ละก็อย่างน้อยหัวของเฮียจะต้องถูกเย็บไม่ต่ำกว่า 20 เข็ม นังครุฑวางคนนี่นะท่าทางไม่ใช่เล่น นัยน์หูนี้ย่นตากระชกกระช้อยคัจฉริตก็เท่านั้น”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่มีอะไรหรอกำนาวล”

“คะ — เมื่อไม่มีอะไรก็คิดแล้ว ระวังให้คืออย่าให้มีอะไรก็แล้วกัน”

นันทาเล่นงาน ไอ้เสื่อรูปหล่อบ้าง

“นั่นแอบมองดูที่หน้าต่างดึกชั้นบน แลเห็นพลทำกิริยากรู้มกริมกับแม่คนนั้นบ่อย ๆ เมื่อไรจะเลิกจ้างแม่ นิคยาเสียวทีคะ หมั่นไส้เต็มทนแล้ว”

พลหัวเราะ

“โธ — นันพูดราวกับว่านี่นะเป็นเสื่อผู้หญิงยังงั้นแหละ พี่ไม่มีอะไรจริง ๆ พี่กับดิเรกก็เหมือน ๆ กัน

นันทาค้อนควับ

“อย่ามาเหมือนเลย คุณหมอนะแกไม่ยุ่งกับผู้หญิงหรอก อย่างคุณหมอไว้ใจได้ในเรื่องพรรณนี้”

ดร.ณรงค์ฤทธิ์ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ออไรน์ ผมไม่เคยไปยุ่งกับผู้หญิงที่ไหนเลย ง่า — เมื่อครั้งผมอยู่ประเทศอินเดีย วันหนึ่งผมไปเฝ้าท่านมหाराชาจันทรกุมาร และสนทนากับพระองค์ท่านอยู่จนดึก พระองค์ขอร้องไห้บนค้ำในวัง ผมจะกลับที่พักก็กลัวถูกจับ จึงตกลงนอนในวัง ท่านมหाराชาให้ผมนอนร่วม และร่วมห้องกับโซบิเด พระสนมเอกของท่าน ผมนอนหลับอย่างสุภาพบุรุษตลอดคืน ท่านมหाराชาทรงกระซิบถามนางโซบิเดในวันรุ่งขึ้นว่าผมทำอะไรบ้างหรือเปล่า เมื่อโซบิเดพูดว่าผมเป็นสุภาพบุรุษผู้มีจิตใจสูง พระองค์ก็ประทานทองคำเท่าลูกฟักให้ผม”

เสี่ยวหงวนหัวเราะก๊าก

“เรื่องของท่านมหาราชาที่เกล้าให้กันฟัง ดูเหมือนแก่ได้ประทานทองคำเทาลูก
พักรวมทั้งหมดตั้ง 100 กว่าลูกแล้ว เอาไปไว้ไหนหมดวะ”

ดร.ดิเรกหัวเราะ

“ตอนกันจะกลับเมืองไทยกันขยับไปหมดเลย ก็เลยจนเอามารูปร่างเปล่า ๆ”

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ ประไพถอนหายใจออกมาดัง ๆ

“เฮ้อ — กลุ้มใจไว้อ”

ทุกคนหันมามองดูเมียรักของนิกรเป็นตาเดียว

“กลุ้มใจเรื่องอะไรครับ คุณไพ” พลถามยิ้ม ๆ

“ก็เรื่องพ่อเทวดานิกรของดิฉันนะซิคะ ไม่เห็นจำเป็นอะไรสักนิดที่จะต้องไปส่ง
แม่ันตยถึงฝั่งชน เสียน้ำมันรถเสียเวลาเปล่า ๆ เขามาหัดรางวัลให้เราเราก็กู้เงินเดือนให้ค่ารถเขา
แล้ว สะเออะไม่เข้าเรื่อง ฮืม — ถ้าแม่รู้ว่ามิอะไรกันละก็ตาย! ต้องตายทั้ง 2 คน แม่ยังทิ้งเสียเลย
เสียทองสัก 2 ตันยังดีกว่าเสียตัวให้คนอื่น”

ประภาหัวเราะเบา ๆ

“อย่าดูให้มันมากนักเลย ไพเอ๊ย เธอละก้อเก่งเสมอ”

ทันใดนั้น เจ้าแห้วก็เดินจด ๆ จ้อง ๆ เข้ามาในห้องโถง ทรวดตัวนุ่งคุกเข้าข้าง ๆ

ประไพ แล้วรายงานให้ทราบ

“รับประทานมีผู้หญิงสาวคนหนึ่งจะพูดโทรศัพท์กับคุณครับ”

ประไพหัวเราะ

“ทำไมแกรู้ละว่าเป็นผู้หญิงสาว”

“รับประทานก็เสียงหวานนี่ครับ”

ประไพลุกขึ้นยืน พูดเปรย ๆ ขึ้น

“เอ — คำมีดแล้วใครกันนะโทรศัพท์มา” แล้วหล่อนก็เดินออกไปจากห้องโถง
ตรงไปที่ห้องโทรศัพท์

“ฮัลโหล — นี่ไพพูดอยู่นี่แล้ว”

มีเสียงแจ้ว ๆ พูดมาตามสาย

“ไพรี อ้าวพูดเองไว้อ สุพัตรา.....”

“อ้อ นางพัตรี ดีทีเดียว วันนั้นแกหลอกให้ข้าแต่งตัวเก้อ บ้าฉิบหายเลย โทรศัพท์ไป
ที่บ้านตั้งหลายหนก็ไม่อยู่”

เสียงเพื่อนสาวของประไพหัวเราะเบา ๆ

“ขอโทษทีวะ วันนั้นจะมารับลื้อคูหนึ่ง พอขับรถมาถึงสี่พระยาเกิดปะทะกับสาม
ล้อเข้าให้ ต้องเสียเวลาไปนั่งแกร่วอยู่ที่โรงพักตั้ง 2 — 3 ชั่วโมง เฮ้ — อย่าเพิ่งคุยเรื่องอื่นเลยวะ อ้าว
กำลังมีข่าวสำคัญยิ่งที่จะบอกลื้อ”

ประไพหัวเราะ

“ข้าอะไรวะ นั่งจ้อย”

“ฟังแล้วไม่ต้องเป็นลมนะ ตะกี้ฉันไปแต่งงานเพื่อนคนหนึ่ง จากลั่นรถมาทาง สุริวงค์ ฮี ฮี แลเห็นพัลลือ”

“หา พัลลือทำไม ไปกับผู้หญิงยังงั้นหรือ”

“เออวะ นั่งหญิงสวมเสื้อสีเขียว.....”

“นั่งนิตยา” ประไพอุทานเสียงลั่น

“ทำไมไม่รู้ล่ะว่า ซ่อนิตยา”

ประไพขบกรามกรอด ความหึงเกิดขึ้นอย่างรุนแรง

“ก็ฉันนั่งนิตยามาหัดรวางให้พัลลือนี่หว่า คุณพล, คุณหอม และอาเสี่ยก็เป็นลูกศิษย์ รวางนี่คนนี้ และทุกคนนอกจากคุณหอม ล้วนแต่มีที่ท่าอยากจะเล่นจ้ำจิ้งนิตยาทั้งนั้น เมื่อสักครู่นี้เอง หลังจากฝึกหัดรวางกันแล้ว นิกรเขาก็รับอาสาพานั่งคนนี่ไปส่งบ้าน ลือพบที่ไหนวะจ้อย บอกรวดเร็ว อั้วกำลังหึงจะตายหาอยู่แล้ว”

มีเสียงหัวเราะมาตามสาย

“ทำใจดี ๆ ไว้ อั้วแลเห็นพัลลือพาอินังคนนั้นนั่งรถเข้าไปในโรงแรม “สุริวงค์ราตรี” ้วย”

“ฮ่า”

“จริงวะ ให้ดินตายเถอะวะ นั่งคนนั้นออเซาะแนไปเลย ไฟในรถลือเปิดสว่าง รถอั้วจะแล่นมาทางจุฬาลงกรณ์ คุณนิกรเปิดสัญญาณเลี้ยว คาเปล่งก็ต้องหยุดรถให้รถลือเลี้ยวขวาเข้าโรงแรม อั้วชะ โงกหน้าดูเห็นถนัดเลย”

“ฮืม.....ฮืม.....ฉิบหายแน่ เรื่องมันต้องตายกัน ไปข้างหนึ่ง ขอบใจลือมากจ้อย อั้วจะไปที่โรงแรมหอกนั่นเดี๋ยวนี้”

“ไม่ใช่โรงแรมหอก จำชื่อไว้ให้ดี โรงแรมสุริวงค์ราตรี”

“เออน่า ข้ารู้แล้ว เคยนั่งรถผ่าน โรงแรมนี้บ่อย ๆ เป็น โรงแรมชั้นสูงที่นิกรกล่าวถึงเสมอ เพราะเคยพาผู้หญิงไปจำบ๊ะที่นั่น”

“ที่ข้าบอกมานี้ นะไม่ใช่จะให้รำด่าให้ร่วนะ ้วย นั่งไฟ เราหัวอกลูกผู้หญิงด้วยกัน และเราเป็นเพื่อนรักกัน มีอะไรเกิดขึ้นก็ต้องบอกเล่าเก้าสิบสิบเอ็ดสิบสองให้รู้ ลือเห็นพัลลือพาผู้หญิงที่ไหน ไปควงลือก็คงจะบอกอั้วเช่นเดียวกัน”

“เออ ถูกละ เลิกกัน ้วยจ้อย บางทีพรุ่งนี้เย็น อั้วจะไปหาลือที่บ้าน”

“จริง ๆ นะ ข้าจะทำขนมไว้ให้กิน แล้วอย่าเสือกบอกคุณนิกรล่ะว่า อั้วทำหน้าที่เป็นหูเป็นตาให้ลือ”

ประไพวางหูโทรศัพท์ลงบนเครื่องของมันเป็นอย่างเดือดดาล หล่อนย้อนกลับออกมาที่ห้องโถงตรงเข้ามาหาเพื่อนเกลอของหล่อน ใบหน้าที่บึ้งตึงของประไพทำให้คณะพรรค 4 สหายพากันมองดูหล่อนเป็นตาเดียว

“อะไรกันจะไฟ” ประภาพูดยิ้ม ๆ “มีอะไรเกิดขึ้นหรือ ทำหน้าบูดเป็นตุคไก่อะเชียว”

ประไพค้อนควับ

“พี่ถ่านะซีหน้าเหมือนตุคไก่อ่า — พี่นั่นคะ คุณนวลกับพี่ภาด้วย ไปเป็นเพื่อนไฟหน่อยเถอะค่ะ ไฟจะไปพบกับนางนิตยาที่โรงแรมสุริวงศราตรี เพื่อนเขาโทรศัพท์มาบอกว่า แลเห็นนิกรขับรถพานางนิตยาเข้าไปในโรงแรม ป่านี๋ยกกำลังชวนยาเหลกันอย่างสนุกสนาน ไฟจะตบซ้ายตบขวาให้อยู่เลย ส่วนนิกรต้องตีให้กบาลเบะ หนอย - เมียยังไม่ทันชำรุดสักหน่อย จะปลดระวางเสียแล้ว”

สามนางลุกขึ้นทันที

“ไป — น้องไฟ” นันทาพูดด้วยความหึงหวงแทนน้องสะใภ้ของหล่อน “นี่อะไรไม่มีคิด นางนิตยาคงไม่ใช่คนคิบคนคืออะไร และบางทีอาจเสียบกับพลก็คงจะได้ยังงั้น ๆ มาแล้ว ตอนที่เอารถไปส่งน้องครูไก่อ่แม่ปลาช่อนคนนี่”

พลกับเสียบหงวนทำหน้าที่บ้องแบ้วไปตามกัน นวลล่อพูดขึ้นดัง ๆ

“ต้องจับมันให้ได้คาหนังคาเขา รีบไปกันเถอะค่ะคุณไฟ ประเดี๋ยวเขาจะพากันออกจากโรงแรมนั่นเสียก่อน”

ประภาพูดเสริมขึ้น

“คงไม่ไปง่าย ๆ หรอกค่ะ กำลังข่าวใหม่ปลามันอย่างไรนิกรก็คงจะเหมาที่นั่งนั่นตลอดคืนนี้ ฮี หน้าตาดี ๆ มาเที่ยวแย่งผิวเขา สมัยนี้โลกกำลังเสื่อมศีลธรรมเต็มไปด้วยเรื่องชู้สาวแย่งผิวแย่งเมียกัน”

ประไพกระซอกหลาวทองเหลืองที่เหน็บไว้ได้ขอบกระโปรงออกมา

“ไปไว้วพวกเรา อ้ายเสียบูก อ้ายแห้ว อ้ายแห้วไว้ว”

“รีบประทานอยู่นี้ครับ”

“ขึ้นไปห้องข้า” ประไพพูดเด็ดขาด “เอาปืนพกได้หมอนลงมาให้ที แล้วไปที่โรงรถ ฉันจะเอาแกลไปด้วย ถ้ายังงั้นแกลจะได้เอาศพคุณนิกรกับอีนางนิตยาไปวัดดอน”

ครั้นแล้ว แม่เสื่อทั้ง 4 ก็พากันออกไปจากห้องโถงอย่างรีบร้อน 3 สหายมองดูหน้ากันด้วยความวิตกเป็นทุกข์แทนนิกร

“อ้ายกรตายแน่” พลพูดยิ้ม ๆ “หาทางช่วยมันเถอะวะพวกเรา”

กิมหงวนหัวเราะ

“สายเสียแล้ว ไม่มีทางใดที่จะช่วยได้ พรหมลิขิตคิดค้นอายุอ้ายกรไว้เพียงเท่านี้เอง คนเราเมื่อถึงทีอย่างไรเสียมันหนีความตายไปไม่พ้น”

ดร.ดิเรกถึมตาโพลง

“ยูหมายความว่า คุณโพลงมาอ้ายกรยังงั้นรี”

กิมหงวนพยักหน้า

“แน่นอน ถ้าอ้ายกรอยู่ในโรงแรมกับแม่นิตยาสองต่อสอง อย่งไรเสียคุณโพลงก็คง ยิงอ้ายกรทิ้งอย่างไม่ต้องสงสัย”

อาเสี่ยกับพลมองคูหน้ากัน ต่างฝ่ายต่างยิ้มเป็นนัย แล้วพลก็ยกคิ้วให้กิมหงวน

“โงะ นิตยาสดชื่นดีไหม”

อาเสี่ยตอบอย่างคมคาย

“ก็แกรู้สิก็อย่งไรบ้างละ”

“เปล่า่ กันไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับหล่อนเลย มีความสัมพันธ์กับนิตยาอย่างมากก็ในฐานะ เพื่อนเท่านั้น”

“อู อ้ายโกหก กูนี้แหละโวยได้นิตยาเป็นเมียแล้ว แกก็เหมือนกัน อย่งมาโกหก หล่อนเลย ขายนิตยาแกสมัครเล่น ลงนั่งรถไปกับแกสองต่อสองในเวลากลางคืนจ้งแกก็ไม่ว่ายให้ หลุดมือ”

“เปล่า่น่า่ กันไม่ว่ายยุ่งเกี่ยวด้วยจริง ๆ”

“ให้แกตายโหงตายท่า”

พลหัวเราะ

“ไม่ว่ายโวย่ กันไม่ว่ายชอบสาบาน”

กิมหงวนค้อนปะหลับปะหลืออก

“อย่งหล่อนเลยว่ ใ่วเห็นหัวแม่ตีนงู งูเห็นหัวนมใ่ว่ กันไม่ว่ายจะพูด แกนะมัน รับเดนจากกัน กันได้ชิมก่อนเพื่อน”

พลว่ “แต่แกก็รับเดนมาจากคนอื่นไม่ว่ายว่ทำไหร่ ๆ แล้ว”

“อ้อ ไม่ว่ายสิไม่หรอหรอจ้ะ ของพรรณนี้มันเหมือนกับโยนก้อนอิฐลงไปในบ่อ แหน”

เจ้าหัวถึอี่ปนพกวังลงบันไดมา แล้วออกไปทางหน้าตึก 3 สหายต่างมองคูหน้า กัน และถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อม ๆ กัน

เก่งดำแล่นฝ่าความมืดมาตามถนนพญาไทด้วยความเร็วสูงสุด เจ้าแห้วทำหน้าที่เป็นคนขับ แม่เสือทั้ง 4 นั่งอยู่ตอนหลังรถ ประโยกมือเชกกบาลเจ้าแห้วตลอดเวลา แล้วก็เตือนให้เจ้าแห้วเร่งความเร็วขึ้นอีก

“ขับให้มันเร็วกว่านี้ไม่ได้หรอก” ประโยคตะโกลัน

เจ้าแห้วถอนหายใจเอือกใหญ่

“รับประกัน 60 กิโลเมตรครับ โธ่ — รับประกันเห็นผมเป็นพี่ระไปได้ ประเดี๋ยวก็จะรับประกันมองแทงไปตามกันเท่านั้น”

“เออ ดายก็ตายด้วยกัน ไปเร็ว”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะซ่า ๆ เขี่ยบคันน้ำมันลงไปอีก เก่งสีดำพุ่งปราศราวกับลูกธนู ประชาชนคนเดินถนนตะโกนคำญาติโยมคนขับ พอถึงสี่แยกสามย่านเจ้าแห้วก็เบรค บังคับไคร้สเตอร์เก็งคันใหม่เอี่ยมเลียช้ายมือตรงมาทางโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ สักครู่ก็เลี้ยวขวาเข้าถนนสุริวงค์

ประไพขบเขี้ยวเคี้ยวฟันมาตลอดทาง พอรถแล่นมาเกือบจะถึงโรงแรมสุริวงค์ราตรี ประไพก็ยกมือเชกศีรษะเจ้าแห้ว

“เบา ๆ ถึงแล้ว โรงแรมอยู่ทางขวามือนั้น ที่มีสามล้อจอดอยู่สองคัน เอรารถเลี้ยวเข้าไปเลย”

เจ้าแห้วบ่นพึมพำ

“รับประกันคุณเชกกบาลผม 27 ที่เท่าอายุผมพอดี” แล้วเจ้าแห้วก็เลี้ยวรถอย่างสวิตส์วิทน่าเก่งดำเข้าไปในโรงแรม

ในเวลาเดียวกันนี้เอง นิกร การณรงค์กำลังพำลอดรักอยู่กับนิตยาด้วยความผาสุก ภายในห้องพักหมายเลข 13 ทุกสิ่งทุกอย่างอ้ายพันอย่างว่าผ่านพ้นไปแล้วอย่างซ้า ๆ ซาก ๆ กระดิ่งทองนอนเอกเขนกอยู่บนโซฟาในห้องนอน นิตยานั่งแนบข้างเขา นายจอมทะเล้นร้องเพลงรำวงอย่างสนุกสนานลั่นโรงแรม

“ยวนยาเหล — เอ๊ว่า

ยวนนะมายวนยาเล

หัวใจพี่หายว้าเหว

เพราะพี่ได้เห็นนิตยา

จะซื้อเปลญวนที่ด้ายหย่อน ๆ

จะเอน้องนอน

ไกวเข้าไกวเย็น โศดโศ.....”

แล้วนิกรก็ลุกขึ้นนั่ง คิงนิทยาเข้ามาทอด ร้องยี่เกอย่างสนุกสนาน

“พี่ร่อน้องมานานเข้า
ตั้งแต่แม่เหนียวยังผูกตะปิ้ง.....”

“อู๋ อะไรก็ไม่รู้แหละ ร้องออกมาได้”

นิกรหัวเราะ

“ก็กลอนมันพาไปนี่จะทูนหัว มา — ขอให้พี่หอมทีเถอะ นิทยาจำ แก้มน้องหอม
ซึ่นกว่าแก้มยายประไพมากมายนัก ขายนันเหมือนปลาร้าค่างสก ไม่มีความอ่อนหวานนุ่มนวล
เหมือนอย่างเธอเลย”

“อ้อ ต่อหน้าคุณไพขึ้นพูดอย่างนี้จะได้เจ็บตัว”

“หนอย เห็นพี่เป็นคนกลัวเมียไปแล้ว ประไพนะเธอะ มีเสียงนิตเดียวพี่เตะขาด
สองท่อนเลย เพียงแต่มองหน้ายังตบชะด้วยหลังมือ วันนั้นเถียงพี่คำเดียวพินหักสองซี่ พูดแล้วจะว่า
คุย ผู้ชายนะลงกลัวเมียมันก็ใช้ไม่ได้ บา — สิ่งไข้ไก่อวตั้งครึ่งชั่วโมงไม่เห็นเอามาให้ บ้อยที่นี้
งุ่มง่ามเหลือเกิน”

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้นทันที นิกรเข้าใจว่าบ้อยนำไข้ไก่อว และ โอวัลดินมาให้
เขาตามที่สั่ง นายจอมทะเล้นก้มลงจูบริมฝีปากนิทยาเบา ๆ แล้วลุกขึ้นเดินมาที่ประตูออก
ประตูออก

ทันใดนั้นเอง แม่เสื่อทั้ง 4 ก็พรวดพราดเข้ามาในห้อง นิกรเหินวาบไปหมดทั้งตัว
หน้าซีดตัวสั่น ค่อย ๆ ยกแขนขวาของเขาขึ้นกัด

“อ้อ เราฝันไปหรือยังไงหว่า”

ประไพเค้นหัวเราะ

“ไม่ได้ฝัน มันเป็นความจริง” แล้วหล่อนก็มองดูหน้าแม่ครุร้าย ซึ่งนั่งหน้าซีดอยู่
บนโซฟา “ยังงัยะแม่เหนีย ผู้ชายทั้งโลกหาไม่ได้อีกแล้วหรือ แหม — สอนลูกศิษย์ได้ดีมาก ถึงกับ
เอาลูกศิษย์มากกอดที่โรงแรม”

นิทยาตัวสั่นงันงก

“ก็คุณนิกรชวนดิฉันมานี้ละ”

“อ้อ แล้วหล่อนก็หน้าด้านมากับเขา เอา คุณนวล ตบเลย”

นวลล่อปราดเข้าไปหานิทยา หล่อนรีบลุกขึ้นวิ่งหนีรอบ ๆ ห้อง พอวิ่งมาที่ประตู
ประภาที่ตบซ้ายขาด นันทาซ้าด้วยขวาหัวคะมาเข้าไปหาประไพ ทันใดนั้นประไพก็คว้าคอนิทยาปัง

เข้าไปให้ แม่ครูสาวล้มกลิ้ง พอลุกขึ้น ได้ก็คว้ากระเป๋าเงินของหล่อนขึ้นกวัดแกว่งต่างอาวุธตีฝ่าแนวสามเหลี่ยมเหล็กออกไปได้

นิกรทำตาปริบ ๆ ถอยหลังกรูด เมื่อประไพถือหลาวทองเหลืองเดินปรีเข้ามาหาเขา
“มานี้กร” ประไพตวาดแหวัด

“อย่าล้อเล่นน่า” นิกรพูดเสียงอ่อนน่านสงสาร
“ไม่ใช่ล้อ แทงจริง ๆ บอกให้มานี้”

นายจอมทะเล้นทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้
“พีนันจำ — พีนันจำ ช่วยด้วย โอ๊ย — ตายแล้ว ช่วยด้วย”

ประไพกระโดดจ้วงแทงนิกรเต็มรัก นิกรหลบฉากเพลิงคว้าข้อมือหล่อนบิดหลาวทองเหลืองร่วงหลุดจากมือทันที นิกรชูตบรีียงเข้าไปในใต้คู คราวนี้ประไพก็ชกตอยทุบข่วนหยิกศักรักของหล่อนด้วยความโมโหหึง นิกรป้อนปิดอุดตูด นันทาประกา และนวลล่อยีนขวางประตูหัวเราะกันกึกกัก

“อ้อย เมียจำ กลัวแล้วจ๊ะ”

ประไพคว่ำหูซ้ายของนิกรบิดเต็มแรง
“กรจะเลี้ยงนังนิตยาเป็นเมียยังงั้นหรือ”

“โอ๊ย ๆ ๆ ๆ เปล่าจ๊ะแม่จำ ไม่ได้เลี้ยงจ๊ะ เห็นเขาสมัครเล่นก็เลยโอ. เค. ซิกาเร็ดกับเขา”

ประไพตบฉาดเข้าไป นิกรเซตลาไปติดขอบหน้าต่าง นวลล่อชักสงสารก็ปราดเข้ามาห้ามเพื่อนเกลอของหล่อน

“พอแล้วละ คุณไพ สั่งสอนนิตน้อยพอแล้ว”

“ยังไม่พอละ ต้องเอาให้หยอดน้ำข้าวต้ม เจ็บใจนัก ทำไม่ถึงได้ไวไฟยังงี้ก็ไม่รู้”
นิกรยกมือไหว่นันทา

“พีนันจำ ช่วยห้ามหน่อยซี แล้วฉันจะบอกความลับให้”

นันทาหัวเราะ เดินเข้ามาขวางกลางระหว่างประไพกับนิกร

“ความลับอะไร”

นายจอมทะเล้นอมยิ้ม

“อ้ายพลกับอ้ายหงวนมันได้นิตยาเป็นเมียเหมือนกัน”

นันทาสะอึกเฮือก ยกมือขวาทาบอก

“ตายแล้ว เป็นความจริงหรือไม่ แก่ไม่ได้โกหกฉันหรอกหรือ ได้เสียกันเมื่อไหร่หือ
ถ้ายังงั้นนางนิตยาคนเดียวก็มีตัวตั้ง 3 คนนะซี”

นิกรหัวเราะ

“ยังงี้เขาไม่เรียกผ้าหрокที่นั่น เขาเรียกว่าลมเพลมพัด แล้วก็แล้วไป แฮะ แฮะ ฉันเห็นอายหงวนกับอายพลเขาเขยชมได้ ฉันก็ลองดูบ้าง”

ประไพร้องขึ้นดัง ๆ

“ไว้ย หิงไว้ย ต้องคบให้ชำมือ”

นั่นทากันน้องสะใภ้ของหล่อนไว้

“พอที่น้องไฟ รีบกลับบ้านเถอะ พี่จะซ่อมปลาหิ้งอมพระรามทีเดียว พวกนี้เปลือไม่ได้ นึกอะไรไม่มีผิด นังนิตยาหุดามันกระชดกระช้อยนัก ทำทางบอกความเป็นคนเจ้าชู้เต็มตัว ผ้าของเราไม่ใช่เล่น”

ประไพทำตาเขียวกับผ้าของหล่อน

“ฮืม เดียวคืนนี้แม่เชือดกินเสียเลย”

นิกรสะคุ้งโหยง

“อย่าให้มันรุนแรงนักเลยจ๊ะ เมียจำ ทีนี้ไม่เจ้าชู้อีกแล้ว”

“จริงนะ ถ้าเจ้าชู้อีกให้ทำยังไง” หล่อนคุกคามนิกรต่อไป

กระดิ่งทองฟืนหัวเราะ

“ให้กระต๊อบเลยจ๊ะ ไผ่จำ หน้าบวมเป็นกะโหล่หมดแล้ว ฟืนโยกไปทั้งปาก ทีนี้เห็นจะเลี้ยงแมวตัวผู้ไม่ได้อีกแล้ว”

ประไพหัวเราะ

“แมวตัวผู้มันเกี่ยวอะไรด้วย”

“ก็ฟืนที่โยกนี้จ๊ะ ไผ่ โอย — คบเสียดาเหลือเลย มองเป็นประไพเป็น 2 คน”

“ดี สมน้ำหน้า มันต้องยั้งี้ แหม — อุบายดีนัก จ้างนังนิตยามาสอนราวังให้ อ้ายเรามาแต่เพลินเล่นไฟ เปลือไม่ได้ คอยคุณะ ถ้านังนิตยาโผล่ไปที่บ้านอีกละก็อ แม่ซ่อมให้อยู่หมัดเลยไป — กลับบ้านเดี๋ยวนี้ ดูซิขี้มูกขี้ลายไหลยืด เช็ดขี้มูกเสียก่อน สกปรกก็เท่านั้นเอง เกี้ยวเจ้าคุณกันไปเถอะเรื่องอาบน้ำ ตั้ง 5 — 6 วันถึงจะอาบน้ำสักครั้ง เหมือนสาบเหมือนอิเร้ง”

นิกรหัวเราะ แล้วแม่เสื่อทั้ง 4 พร้อมด้วยนิกรก็พากันออกไปจากห้อง ที่เฉลียงหน้าตึกมีคนยืนจับกลุ่มคอยดูเหตุการณ์อยู่ไม่ต่ำกว่า 10 คน นิกรฟืนอิมให้บ้อรับใช้แต่ไม่ได้พูดว่าอะไร จนกระทั่งลงมาที่รถ

เจ้าแห้วกลืนหัวเราะแทบแย้มเมื่อเห็นนิกร

“รับประทานสวัสดิ์ครับ”

นิกรค้อนควับ

“อ้ายहां” แล้วเขาก็เปิดประตูตอนหน้ารถขึ้นนั่งข้างเจ้าแห้ว

แม่เลี้ยง 4 นั่งตอนหลังรถ เจ้าแก้วหัวเราะหึ ๆ สตาร์ทเครื่องเข้าเกียร์
นำรถเก๋งดำแล่นออกไปจากโรงแรมสุริวงศ์ราตรี

☆ จบบริบูรณ์